

UNIDENTIFIED
FLYING
OBJECTS

NR 2 1979

INFORMATION

ISSN 0346-3540

"Signor tenente, sono arrivati i marziani"

LA NOTTE DELL' UFO

Un allarmatissimo carabiniere ha dato per primo la notizia che un disco volante era sceso in provincia di Pavia • I testimoni del fatto sono gente seria e la loro versione non presenta punti controversi: "Sembrava una mezza sfera, emetteva luce fortissima, viaggiava a velocità vertiginosa".

dal nostro inviato GIUSEPPE GRAZZINI

En italiensk journalist redogör i tidskriften Epoca för sin personliga upplevelse av ett UFO och sitt försök att utreda händelsen, som inträffade under en period då Italien drabbades av en våg av observationer. Se sidan 4.

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomenen. Organ för Riksorganisationen UFO-Sverige. Utkommer med 6 nr/år.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30.

I redaktionen:

Carl-Axel Jonzon, Thorvald Berthelsen – Bevakning av utländska publikationer, textbearbetning m.m.

Övriga medarbetare:

Olle Ohman, Jan Lind, Jan-Ove Sundberg, Carl-Anton Mattson, Tommy Gustavsson, Florent Sickenga, Christina Thornesköld.

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

UFO-Information

Trycks och utges av UFO-SVERIGES kansli

Box 16, 596 01 Skänninge

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0. UFO-Information 60 kronor helår.

Innehållsförteckning:

Håller vi på att bygga en ny "Noaks Ark"?	3
En journalistisk UFO-utredning	4
Var det så det började?	7
Två psykiska kontaktfall	9
Pilotobservationer vid Bogota	11
1930-talets spökflygare landade i Kanada	12
"Concorde-UFOt"	14
Hänt se'n sist	16
Mystisk, osynlig sändare hördes över Östhammar	19
Dåligt underbyggt material i UFO-Sveriges stillfilm?	20
Veckoslutskurs för Dig som vill bli fältforskare	23
Telemeterskiva vid Jukkasjärvi?	24

NY STILLFILM

för information och undervisning

Centralgruppens stillfilm har reviderats under januari och föreligger nu i en tredje och förbättrad upplaga i 9 identiska s.k. informationspaket.

Den består av 77 diabilder och är synnerligen enkel att handskas med och kan visas med valfri diabilidsprojektor. Ljudet är inspelat i stereo och finns på såväl C60-kassett, som spole för rullbandsspelare.

Filmen utgör en lättillgänglig information i UFO-frågan och kan rekommenderas åt t.ex. föreningar och skolor.

Det är enkelt att hyra stillfilmen. Kostnaden är 25 kronor + porto. För vidare information tag i god tid kontakt med:

KÖPINGS UFO-FÖRENING

UFO-Sveriges stödfond pg 23 90 52-4

UFO-Sverige har en särskild fond för bidragsgivning. Fonden förvaltas av en från organisationen fristående person. Medel ur fonden ställs på begäran av centralgruppen eller riksstämman till förfogande, under förutsättning att behovet klart preciseras. Fonden skall i första hand anlitats för att täcka kostnader i samband med medlemstidning och administration, samt i övrigt för att bidra till finansieringen av samtliga sådana åtaganden, som UFO-Sverige stadseenligt skall verka för. Bidragsgivare äger rätt till full insyn och kan på detta sätt utöva medkontroll över medlens användning. Revisorer granskar fondens förvaltning. Skriftlig årsrapport görs tillgänglig för samtliga aktiva och intresserade.

OBS!

Prenumerationsåret på UFO-Information är fr.o.m. 1 jan.-31 dec.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: UFO-SVERIGE, Box 16, 596 01 Skänninge.

UFO-information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift – redigering, planering, tryckning m.m. – sker ideellt och oavlönat.

För artiklarna svarar författarna.

UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-intresserade.

Artiklar och övrigt material från denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansv. utgivare.

OM DU FLYTTAR:

- 1) Använd postens blankett B1. 2050.03 "Adressändring för inländsk tidning", samt meddela din nya adress.
- 2) Frankera med 3 kronor. Pengarna går till UFO-Information enl. avtal med Poststyrelsen och de täcker självkostnaden för präglingen av den nya adressplåten.

Håller vi på att bygga en ny 'Noaks Ark'?

AV GIUSEPPE GRAZZINI

Håller människorna på att gå ombord på sitt egna "flygande tefat"? Frågan är i högsta grad berättigad trots att vi inte sett farkosten. Vi kan ändå skönja dess konturer i första hand genom det amerikanska projektet med "rymdskytteln". En förklaring är kanske på plats för dem som inte följt mina tankegångar. Det är ställt utom allt tvivel, att människan inte kommer att överleva alla de gifter hon strött ut omkring sig. Människan dör allt yngre. Förgiftning av luft, vatten och mat gör att det börjar bli bråttom med att komma undan till någon bättre miljö, där vi kan överleva. Det är här "rymdskytteln" kommer in i bilden. Men detta är bara början. Allt fler kommer att inse nödvändigheten av att kunna bygga konstgjorda boningar i rymden för människan att leva i. Den dag kommer då vi har att välja mellan att bo i rymden eller gå under av miljöförstöring.

Vi vet idag att det är möjligt att bygga konstgjorda boningar i rymden men också att det är möjligt att leva där i ett slutet ekologiskt system. Allt detta låter ju utmärkt, men vad man talar mindre om är de människor som blir kvar på jorden, ty ingen tror väl på allvar att det kommer att byggas konstgjorda bosättningar för alla jordens människor? Nej, det kommer bara att bli sådana för några jämförelsevis få utvalda. Resten av oss kommer att gå under genom vår egen teknologiska förgiftningar. Man kan jämföra med "Noaks Ark", de som befann sig ombord på arken klarade sig undan vattenmassorna. Samma sak kommer att hända igen endast med den skillnaden att det hela då utspelar sig i rymden. De som lever i dessa rymdboningar kommer att överleva. Vi andra går under. Historien kommer att upprepa sig; det är jag övertygad om.

Det är också helt klart, att det behövs personal med högt kunnande inom olika områden för att klara överlevnaden i sådana boningar. I största utsträckning kommer det därför att vara högkvalificerade tekniker, som i första hand tillsammans med övriga makthavare får leva i dessa konstgjorda bostäder eller "rymdskepp". Efter någon tid, d.v.s. när man kommit i ordning med förhållandena, kommer man att söka flytta dessa bosättningar av olika anledningar. Man kommer med andra ord att placera någon form av framdrivningsmotor på dessa bosättningar, och då kan man ju tala om "flygande bosättningar" eller varför inte "flygande tefat", "flygande cigarrer" eller hur de nu ser ut.

Det är också helt klart, att man i reparationssyfte eller av annan anledning kommer att bygga mindre farkoster för resor omkring den egna bosättningen. Vi kan här se, att vi kommer att handla efter vissa påtvingade lagar. Om vi förflyttar oss i rymden kommer andra rymdens invånare att betrakta oss som "flygande tefat" - moderskepp och mindre spaningsskepp, och detta är också sant, för vår bosättning är att jämföra med ett moderskepp och våra reparationsskepp är mindre spaningsskepp.

Konstigare än så är eller behöver det inte vara, när vi här på jorden ser flygande föremål som inte är kända. Vi är själva på god väg att inom en inte alltför avlägsen framtid utöka skaran av okända flygande föremål. Skulle man i dag fråga världens ledande forskare eller politiker om detta, fick man med största sannolikhet inget vettigt svar på frågan, och framför allt skulle man inte hålla med om att vi vanliga människor skulle få stanna kvar på jorden och sakta men säkert dö ut av alla föroreningar som drabbar oss.

Nej, ingen skulle hålla med om att jorden inom en inte avlägsen framtid skulle vara obebodig. Om detta beror på okunnighet eller kortsynthet vet jag inte, men jag gissar på det senare. Hur som helst: När vi har dessa rymdbostäder klara, och när vi ej längre kan leva på jorden, kommer de som makten haver att använda sig av densamma. Det är ingen tvekan därom. Så mycket känner vi människorna; i ett trängt läge blir de obarmhärtiga och grymma och tänker endast på sig själva. Det kommer heller inte att byggas särskilt många sådana rymdbostäder, det hinner man helt enkelt inte. Nej, vi vanliga människor kan glömma möjligheten att få bo i rymden, i varje fall i bostäder byggda av människohand.

Dessa perspektiv kan tyckas som en dyster prognos särskilt så här i början av ett nytt år, men man kan ju se det man önskar, och tro vad man vill!

Faktum kvarstår: det är en möjlighet att räkna med, om inget revolutionerande inträffar som ändrar på hela vår tillvaro! Man kan då också räkna med att det är till det bättre, så varför vara pessimist i onödan. Var istället gärna realist! Är du det, håller du nog med om att vad jag skisserat här är en möjlig, rentav trolig utveckling.

Jonzon

En journalistisk UFO-utredning

AV GUISEPPE GRAZZINI

"Jag skulle vilja slippa tro det, men faktum är att jag inte kan tvivla på att jag sett flygande tefat".

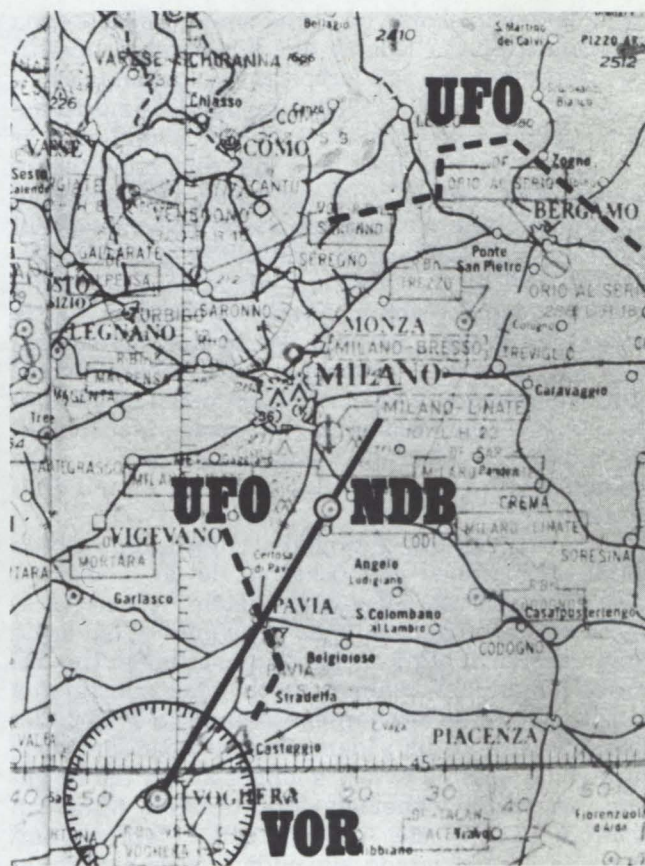
Så börjar en italiensk journalist, Guiseppe Grazzini, en detaljerad redogörelse för sin personliga upplevelse av ett UFO och de händelser som följde under hans försök att undersöka händelsen. Berättelsen publicerades i tidningen Epoca, italiensk specialtidning för "det okända". Det hela utspelade sig under en period då Italien upplevde en UFO-våg.

Jag har sett ett flygande tefat, föremål som jag inte kan identifiera. Det var inte ett flygplan eller en satellit, det är jag säker på. Jag har fotograferat det, men jag vet att det ingenting betyder, det är bara ett suddigt ljussken. Militärflygets arkiv över hela världen innehåller långt mer suggestiva bilder av icke identifierade flygande föremål. I Epocas arkiv finns ca tvåhundra i svartvitt och färg. Dessutom kan vilken amatör som helst, om han ville, åstadkomma något bättre genom trickning. Fotot är emellertid en del av den förvirrade upplevelse jag haft.

Det började den 18 juli 1976. Jag hade hört ett rykte om att det UFO som siktats på kvällen den 9 juli skulle ha visat sig igen den 12 i Pavia och den 15 i Turin. Lördag morgon beger jag mig till Pavia för att kontrollera detta rykte. Från Pavia räknar jag med att komma fram till Turin morgonen därpå. Klockan 20.30 äter jag middag med några vänner. Klockan 22.00 befinner jag mig i herr Di Donnass hem. Hans fru och två söner är närvarande och dessutom doktor Alessandro Bassi, professor Domenico Pasolino och herr Luigi Grassi med fruar. Man diskuterar de UFO:n som skall ha setts, och då särskilt frågan hur det kommer sig att djur tycks lägga märke till fenomenet mycket tidigare än människor. "om det är så", säger en av damerna, "borde de komma också i kväll. Hör ni inte hundarna?"

Någon öppnar ett av fönstren i salongen som annars är stängda, därför att man befinner sig nära floden och det är fullt med mygg. Utifrån hörs ett ihållande skall. Någon skrattar. Fönstret stängs igen, samtalet fortsätter. Strax före klockan 23.00 ser jag ett flygplan. På den molnfria himlen urskiljer jag klart positionsljusen. Motorbullret hörs tydligt.

Klockan 23.25 reser sig plötsligt den av damerna som tidigare fått oss att uppmärksamma hundarnas skall och rusar till fönstret. "Titta där", säger hon upphetsat. Och jag ser ett ljus som kommer emot mig och som egendomligt hastigt ökar i intensitet. Fastän det är mycket svårt att bedöma avstånd på natten, skulle jag tro att det befinner sig på mellan 500 och 1.000 meters höjd. Plötsligt stannar ljusskenet upp. Det är vitt, bländande och vibrerar i en ständig pulsering, som om det andades. Under den stora lysande punkten tycker man sig se svagare

sken mellan gult och orange. Jag kommer ihåg att jag har med mig kameraväskan. När jag gick upp i våningen tog jag med den för att inte lämna den obebakad i bilen. En av kamerorna begagnade jag på eftermiddagen för att fotografera handlingar och jag hade fortfarande ett tiotal bilder kvar på filmen. Filmen är snabb (400 ASA), men exponeringsmöjligheterna är urusla. Objektivet är en Micro-Niccor P 55, som är utmärkt för att återge föremål på nära håll, men just därför föga ljuskänsligt. Det blir omöjligt att göra någon riktiga bedömning av exponeringstiden. "Skenet" ger sig plötsligt av igen, sneddar horisontellt från vänster till höger över stadens tak, kommer till en trädunge, går igenom den, visar sig på nytt för ett ögonblick. Sedan stannar det och skjuter iväg vertikalt i höjden med en otrolig hastighet medan ljusstrålarna blir allt intensivare. Tre sekunder senare ser man inte längre någonting. Klockan är då 23.30.

Så snart vi hämtat oss från uppståndelsen försöker vi noga gå igenom i minnet vad vi har sett genom att analysera det så objektivt som möjligt. Vi fastslår några punkter. Ljuset kom till en början rakt emot oss som strålkastarna på en bil på motsat-

Var det så det började, är det så det kommer att sluta?

AV K-E KARLSSON

ta körbanan på en raksträcka. Det skulle kunna ha varit strålkastaren på ett flygplan, allrahelst som rutten från Voghera passerar över Pavia. Vanligtvis tänder piloten landningsljuset först när de är mycket nära början av landningsbanan. Men man kan inte utesluta att piloten av någon anledning kan ha velat prova hur något av dessa ljus fungerar, innan han ger sig in i nedstigningens sista fas. Ett vanligt linjeflygplan är försett med tre landningsljus, två på vingarna och ett under nosen i höjd med det första landningsstället. Detta tredje ljus tänds på två sätt, antingen direkt av piloten eller automatiskt när landningsstället fälls ut enligt ett på förhand uppgjort schema.

Ljuset på vingarna tänds vanligtvis samtidigt. Vi skulle alltså kunna anta att det rör sig om den främre strålkastaren. På nästan alla flygplan består denna strålkastare av två mycket näraliggande projektorer. På långt håll bildar de en enda stor bländande ljuskälla. Denna bländning skulle dessutom kunna hindra oss att se de andra blinkande ljusen på vingspetsarna, över och under flygplanskroppens mitt och på stjärtroden. Dessa ljus skulle också ha kunnat vara släckta för ögonblicket. Intrycket av den oerhört höga farten emot oss kunde ha framkallats av att ljuset ökade i intensitet. Piloten kan faktiskt reglera detta. Likväl återstår ett oförklarligt faktum. Ljuset kom rakt emot oss, sedan stannade det upp och förblev hängande på himlen i tio sekunder. Också det här intrycket av stillastående skulle kunna förklaras genom något optiskt fenomen, men ögonblicket därefter återtog ljuset sin färd från vänster till höger i 90 graders vinkel, medan det behöll precis samma form och lyskraft.

Här håller inte hypotesen om strålkastare på flygplan längre. Ty ett flygplan som kommit rakt emot oss och sedan ändrat riktning 90 grader borde nu visa sig i profil och allt landningsljus skulle försvinna. Alla de andra ljusen skulle i stället synas. Vi har redan prövat hypotesen, även om den är otrolig, om en total mörkläggning beordrad av piloten eller som en följd av att alla ljus utom det främre skadats. Vi lyckas ändå inte på något sätt förklara hur denna främre strålkastare i så fall förblir oförändrad efter en svängning på 90 grader. Till denna fråga sällar sig flera andra. Under ljuskäglan visar sig från början färgade ljusstrålar, som efter att ljuset förflyttat sig bakom träddungen, blir mycket starka medan föremålet stiger i höjden med ofattbar hastighet längs en linje i rät vinkel mot marken. Inget flygplan stiger på det sättet. Och en helikopter skulle inte kunna göra det med sådan hastighet. Det är också uteslutet att vi i så fall inte heller skulle ha hört något ljud. Kvällen var helt tyst och avståndet till träden från huset var ca två kilometer. Vi påminner oss också att ett flygplan på inflygning strax innan fått föns-terrutorna att skallra från det omisskännliga dånet

från jetmotorerna, medan alla de tända ljusen ombord - utom landningsljusen - lyste på den klara himlen. Icke att förtiga den blixtnära avfärden upp mot rymden som är absolut oförenlig med hypotesen om ett flygplan på nedstigning mot en närliggande landningsbana.

Liksom de övriga vittnena till händelsen vet jag inte vad jag skall tro. Men jag minns att andra vittnen till UFO-händelser rapporterat sina iakttagelser till karabinjärerna.

Jag känner kommandanten, kapen Prestamburgo och anser det lämpligt att underrätta honom. När jag strax därpå träffar honom för att berätta vad som hänt, märker jag att han inte är förvånad. Andra mer eller mindre upprörda personer har redan meddelat honom samma sak. Vi diskuterar länge möjligheten till något misstag beroende på optisk illusion eller suggestion. Men jämförelsen mellan olika vittnesmål tycks utesluta den hypotesen. UFO:t stannade verkligen, det ändrade plötsligt kurs två gånger, första gången horisontellt, andra gången mot höjden. För säkerhets skull sätter jag mig ändå i förbindelse med Linates flygfält. Klockan har hunnit bli några minuter i tre på söndagsmorgonen den 21 juli. Telefonisten vägrar att koppla mig till tornet. Men jag är envis och till slut sätter han mig i förbindelse med flygkontrollen där civila funktionärer arbetar och inte militära som i tornet.

- Jag är journalist på Epoca och önskar några upplysningar. Tro inte att jag är tokig, men jag tror att jag har sett ett UFO.

- Ni är inte den förste, svarar man. Kom hit bara. Men efter klockan 4 för nu har vi för mycket att göra.

Jag säger adjö till kaptenen och ber honom att på en karta över staden lokalisera huset där vi befann oss under observationen, och med utgångspunkt från huset beskriva den färdväg UFO:t haft. Han lovar låta göra detta så snart det blir dag.

Klockan 04.10 befinner jag mig i manöverrummet på Linates flygplats. Jag berättar vad jag sett för två flygledare, herrar Ruggeri och Urbano. Tvärt emot vad jag hade trott blir de inte förundrade. De talar om för mig att åtskilliga piloter gjort sådana iakttagelser. "Men de talar inte gärna om det. Flygbolagen är rädda för att skrämman resenärerna. Och ni vet hurdan militären är".

"För två timmar sedan", anförtror mig en av flygledarna, "hörde jag en pilot tala om ett UFO med personalen i tornet. I ett visst ögonblick sa han: 'Över Pavia? Bra, då far vi och genskjuter det'. Men jag hade annat att göra och lyssnade inte längre till samtalet".

"Jag måste få tag på den där piloten, det är inte möjligt att ni kan hjälpa mig"?

Jag får hjälp. Det visar sig att piloten höll på att gå upp med en DC/9 på väg till Milano till Cagliari, flight 214. Klockan var några minuter över två. Ef-

En journalistisk UFO-utredning

AV GIUSEPPE GRAZZINI

tersom jag inte kommer in i kontrolltornet skulle jag i varje fall vilja tala med radarpersonalen. Radarrummet ligger i översta våningen i ett hus bakom stationsbyggnaden. Jag går ut tillsammans med de två funktionärerna. Vi kommer med hjälp av lösenordet in på förbjudet område. Vi kommer fram till den nordöstra planen framför hangarerna. De uppradade flygplanen ser ut som ett sovande barns leksaker. Nu när gryningen nalkas utbreder sig tunna, blygrå moln över himlen.

"Titta där!"

Urbano hade plötsligt stannat och pekar med utsträckt arm. Över Bergamo syns ett sken som inte är en stjärna. Det pulserar sakta, det står stilla. Sedan rör det sig horisontellt med ett ryck, går igenom ett moln, kommer ut igen och stannar på nytt.

"Radarn måste reagera för det!" ropar Ruggeri. Vi rusar uppför trapporna i huset och kommer upp till översta våningen men där är en grind som inte kan öppnas. Vi ringer och förlorar tid. När vi kommer in i rummet kan vi inte ange platsen för iakttagelsen därför att det inte finns några fönster. En underofficer säger att han inte har sett någonting. Chefen, som har hörlurar på sig, talar med en pilot som är under inflygning från Bryssel.

"Fråga honom om han sett något egendomligt ljus över Bergamo", ber jag. Han blir irriterad och det har han rätt till, men gör mig i alla fall till viljes.

"Ett UFO?", svarar piloten vänligt. "Det kan hända. Jag hör alla tala om sånt nu för tiden. Men nu har jag kommit in i ett moln och ser ingenting. Vem har sett det?"

"En journalist," blir svaret.

Piloten är så väluutfostrad att han inte kommer med några kommentarer. Vi stannar kvar några minuter och iakttar radarn utan resultat. Underofficeren berättar att en pilot en natt i mars hade haft ett UFO precis framför sig på landningsbanan och att det sänar hade inträffat en olycka. Jag ber om hans namn. Han ger mig det men ber mig sedan att inte skriva om det. "Jag är militär", säger han urskuldande.

Vi kommer tillbaka ner på planen. Urbano svär på att han fortfarande ser detta UFO mycket långt borta. Han följer det bland molnen och säger att det nu går i höjden. Jag tycker mig också se det ett ögonblick, men jag är inte längre lika säker som förut. När vi såg det första gången var klockan 4.45. Nu är klockan 5.20. Mina ögon svider.

Jag vänder tillbaka till staden och försöker sova. Klockan 10 ringer jag upp ATI's trafikkontor i Rom. En herr Cusano, som svarar, lovar mycket vänligt att hjälpa mig att finna piloten på flight 214. Klockan 13 ringer jag igen. Chefspiloten heter Giampaolo Pelti men är inte anträffbar. Han lämnade planet i Rom. Tröligtvis sov han till för en stund sedan och gick sedan ut, eftersom ingen svarar i hans telefon.

Men klockan 14 finner vi andrepiloten. Han är hemma och har nyss vaknat. Han heter Claudio Poce och har gjort 2.500 flygtimmar under fyra års tjänst. Liksom sina arbetskamrater blir han inte förvånad och yttrar sig inte ironiskt.

"I morse," säger han, "passerade vi Vogheras radiofyr strax efter midnatt och märkte ingenting egendomligt. Vi landade på Linate i vanlig ordning.

Klockan 2 tog vi upp 100 nya passagerare och gjorde oss beredda att lyfta för flygning tillbaka. Det var då det började. Från tornet meddelade man att ett UFO har siktats över Pavia. De kan ha fått det från er.

"Nej, jag telefonerade först klockan 3."

"Så egendomligt. Och ändå visste de det på något sätt. Jag vet att de sa så och att jag svarade, bra, då far vi och genskjuter det. Vad skall man säga. När allt kommer omkring är det bäst att ta det hela lite lättsamt. Jag själv har aldrig sett något UFO, men många andra piloter har talat med mig om sådant, också nyligen, och jag kan försäkra att det är stabila människor. Säkerligen beror en hel del sådana här iakttagelser på suggestion eller optisk illusion. Utan tvivel lever vi också i en tid som inbjuder till att tro på allt som är mystiskt. Det står illa till på jorden, och då hoppas vi att någon skall komma från himlen och gripa in, fast vi inte vet på vilket sätt. Men man hoppas alltid att livet skall bli bättre sedan."

Jag berättar detaljerna vid iakttagelsen för honom.

"Om det är som ni säger", svarar han, "är det uteslutet att det kan röra sig om ett flygplan."

Även för honom är ljusets position, som förblir oförändrad också efter kursförändringen, omöjlig att förklara.

På söndagseftermiddagen den 21 återvänder jag till Pavia. Karabinjärerna har gjort en noggrann undersökning genom att lokalisera husen och utmärka den ungefärliga kurs som UFOt haft. Nu behöver jag en flygkarta för att jämföra dess färd med radiofyrens utstakade rutt för planen till Linate och den sista kontrollpunkten före landningen. Jag stöter naturligtvis på svårigheter med militärer. Ingen karta för mig, man måste begära tillstånd i Rom. Med den erfarenhet jag har ger jag upp och ringer i stället en av mina vänner i en annan stad. Han har flygcertifikat och har ett eget flygplan. Det visar sig att han just gått hemifrån till flygfältet. Jag ringer dit. Han håller just på att lyfta. Han skickar mig en hälsning genom kontrolltornet och säger att det är en härlig dag. Lyckans ost, om en timme kommer han till en ö i Medelhavet och i kväll är han redan ute i båt och fiskar. Han rekommenderar mig i alla fall att vända mig till en av hans vänner. Jag lämnar Pavia och på kvällen kommer jag till flygklubben. Jag får fotografera den förbjudna kartan på villkor att jag

Var det så det började, är det så det kommer att sluta?

AV K-E KARLSSON

Vetenskapsmän och forskare har ständigt varit i luven på varandra i frågan om hur universum uppstod. En omhuldad teori är den bekanta s.k. "Big Banghypotesen". Enligt den skulle alltsammans ha börjat med en gigantisk smäll. Andra förespråkar nebulosateorin enligt vilken det ur ställära gasmoln skulle ha kondenserats fram himlakroppar och hela system. Ytterligare en teori hävdar att det hela började med ren strålning, alltså ingen materia, bara ljusenergi som ett allomfattande flöde.

Big-Bang förutsätter en materiekropp. Ett sorts kosmiskt ägg av ofattbar täthet, som av någon anledning exploderade och skickade ut materia åt alla håll i den förut tomma rymden. Stöd för denna teori menar man finns i det faktum att alla galaxer fjärrnar sig från varandra som om de en gång i tidernas begynnelse legat mycket tätt tillsammans. Denna tidernas begynnelse uppskattas till 10-20 miljarder år sedan, vilket skulle motsvara universums ålder.

Teorin om Big-Bang har ytterligare utvecklats till tesen om ett pulserande universum, ömsom utvid-

gande sig ömsom sammandragande. Sammandragning är då förstälilig mot bakgrund av den ömsesidiga gravitationskraften medan utvidgningen måste förklaras på ett mera långsökt sätt.

Dagsaktuell forskning har en tid varit sysselsatt med nupptäckta fenomen i världsalltet. Fenomen som ställer de flesta begrepp och naturlagar på huvudet. Det gäller de s.k. "svarta hålen". De utgör den sista och slutliga fasen i stora stjärnors tillvaro och existens.

Ingen stjärna, vår sol inte undantagen, kommer att lysa och stråla i eviga tider. De genomgår allesammans en utveckling som är ganska ensartad till en början. En sol, eller stjärna, uppstår genom förtätning av enorma gas- och stoftmoln, främst bestående av väte som utgör den procentuellt största delen av världsalltets materia mellan och i stjärnor och himlakroppar. När den lokala anhopningen av vätkomprimerats tillräckligt når trycket och därmed temperaturen så höga värden att nukleära reaktioner kommer igång. En ny stjärna har tänts.

Fusionsprocesserna medför emellertid att det

inte talar om var eller hur det har skett. När jag kommit tillbaka till Milano jämför jag de två rutterna med hjälp av en kompass. De går i olika riktningar.

I tisdagens tidningar fanns nyheten om ett UFO som siktats över Lomellina natten mellan lördag och söndag, dvs. ungefär samma tid som vår iakttagelse.

Vidare om iakttagelser i Turin, i Valle di Susa, i Condove, i Chivasso, Poirino och Carmagnola. En astronom i Turin har med sitt teleskop följt en UFO-formation. Vittnen talar om att flera UFO:n stannade

upp, gav sig av på nytt med ett ryck och att de färgade strålarna blev intensivare med hastighetsökningen, uppgifter som bekräftar min iakttagelse.

Namn och efternamn med exakta uppgifter kan nämnas i stort antal. Under de senaste tjugo åren har tusentals personer sagt att UFO existerar. Bland dem var också Einstein. Det är svårt att hävda att alla dessa skulle vara överspända.

Översättning: Britta Masreliez

Källa: Epoca 1976

strålningstryck som uppstår expanderar stjärnan och minskar tryck och temperatur. Atombrasan avtar och slocknar, strålningstrycket håller inte längre tillbaka gravitationskrafterna. Så börjar alltsammans om igen och fortsätter med kompression och expansion tills läget har stabiliserats och jämvikt uppnåtts mellan den utåtriktade strålningsenergin och den inåtriktade gravitationen. Flera kända sådana celesta fenomen finns. De kallas cepheidvariabler, en sorts rymdens klockor som med stor regelbundenhet varierar i omfång och ljusstyrka.

Solen "förbränner" eller omvandlar varje sekund 600 miljoner ton väte till 595 miljoner ton helium. De resterande 5 miljonerna ton materia övergår vid processen till strålningsenergi, nästan uteslutande hård strålning såsom gamma-, röntgen- m.fl. slag av superkortvågig strålning. Fusionsprocesserna är koncentrerade till de centrala delarna av stjärnan och strålningsenergin har en lång och mödosam väg att vandra innan den når ytan och har under tiden växlats ned till allt långvågigare och ofarligare områden på skalan. Den tar gott om tid på sig. Den strålning som vi mottar från solen idag föddes någon gång under vår stenålder och har alltsedan dess trängt sig fram med ständiga kollisioner och stud-sar på sin väg tills den utmattad når ytan som ljus- och värmestrålning. Den har dock kvar komponenter av de förödande och osynliga kortvågiga strålningarna, bl.a. ultraviolett som ju gör oss bruna på sommaren.

Man tror sig veta att i solens inre härskar totalt mörker, åtminstone skulle vi uppfatta det så om vi på något sätt skulle kunna vistas där. Det mesta av strålningen skulle vara osynlig för våra ögon, då vi ju uppfattar ett mycket smalt område av spektrat.

Den ofantligt stora bränsleförbrukningen klarar solen av tack vare att den är så enormt stor. Den står för 99,9 % av hela solsystemets totala massa, resten 0,1 % utgörs av planeterna sammantagna.

Man talar om stjärnor, mycket stora sådana, med kritisk massa. Vissa sådana stjärnor når i sin tillvaro en instabil punkt och kastar ut en stor del av sin materia. De blir s.k. novor. Andra stjärnor exploderar helt omkring en mycket tät kropp, där atomerna degenererat och elektronerna pressats in i atomkärnan. Dessa s.k. "neutronstjärnor" har en mycket liten radie men en ofattbart stor täthet. Explosionen det då är fråga om brukar benämnas "supernova", en sorts rymdens domedagskatastrof. Rosterna av en sådan är den s.k. Krabbebulosan.

Stjärnor med ännu större massor, överkritiska sådana, går mot ett olyckligt öde. De förintas bokstavligen sig själva. När vätet i deras centrum tagit slut flyttar sig atomelden mot omkringliggande skikt. Strålningstrycket räcker inte till för att hålla gravitationen stängd utan stjärnan faller in i sig

själv. Ännu en tid kan väteprocessen fortsätta tills allt nytillskott av väte är förbrukat. En ny kollaps och komprimering tills täthet och temperatur nått så höga värden att helium börjar "brinna" och bilda tyngre grundämnen. Är massan tillräcklig så fortsätter dessa kollapser till allt större tätheter, allt högre temperaturer, miljardtals grader, tills stjärnan slutligen kollapsar för gott. Då knäcks atomskalen, därefter själva atomerna. Hela stjärnmassan krymper ihop till en geometrisk punkt med oändlig densitet. Förloppet kan i sitt slutskede nå ljushastighet och utspelas på bråkdelar av en sekund. Stjärnan försvinner. I dess ställe en punkt av oändlig täthet och oändlig gravitation.

Fenomenet, som benämns "svart hål", har sitt namn av att inte ens ljuset undslipper denna gravitation. Det blir alltså en svart osynlig kropp. Verkingarna på omkringliggande objekt kan man däremot se och bedöma. Materia inom räckvidden för ett sådant svart hål dras in och accelereras. Därvid hettas den upp till en halv miljard grader och utsänder en stark röntgenstrålning som kan spåras. I dubbelstjärnor kan den ena komponenten vara ett svart hål, vilket kan beräknas ur den synliga stjärnans bana.

Märkliga rum-tidförhållanden råder i den omedelbara närheten av ett svart hål med dess väldiga gravitationskrafter och de materiemängder som med nära ljushastighet sugas in i denna omätliga jättes mun. De lagar som råder under våra trygga förhållanden är här helt satta ur spel.

Man har spårat svarta hål i vår egen galax och i centrum av andra galaxer där de i färd med att bokstavligen sluka stora delar av galaxen. Svarta hål i närheten av stjärnor drar till sig materia från sin följeslagare. På tillräckligt nära avstånd kan en hel stjärna försätligt slukas på ett ögonblick. Naturligtvis ökar gravitationen fortlöpande med växande massa hos den osynlige allätaren, gravitationskrafterna når allt längre ut och griper allt vidare omkring sig.

Upptäckten av de svarta hålen har ställt massberäkningar av det totala universum i en helt annan dager. Hålen har beräknats stå för merparten av den massa som universum består av.

Är det universums slutliga öde att förintas i en enda stor malström, uppslukas av ett svart hål? När hela galaxer småningom försvinner i dem, kommer då till slut alltsammans att bestå av svarta hål med total gravitation och total täthet? Vad händer när flera sådana möts? Uppstår kanske så småningom en kritisk anhopning av supertät materia med förödande konsekvenser? Uppstår en ny Big-Bang? Startar alltsammans om på nytt?

Var det så det började - är det så det kommer att sluta?

Två psykiska kontaktfall

AV JENNY RANGLES

Flying Saucer Review har ofta noterat paralleller mellan vissa särskilda "psykiska" händelser och UFO-fenomen. En härdad vetenskapsman kanske frestas att skygga för sådana saker - tills de händer honom, eller han själv får hand om ett fall som obestridligen verkar demonstrera den här liktydigheten.

Emellertid skall man inte förneka fakta, bara därför att de inte verkar att passa in i ett särskilt mönster. Ett mönster som ofta är fastställt, måste man medge, efter förutfattade meningar om vad ufologi borde handla om.

I ljuset av det här presenteras två nyligen inträffade fall från England, som utmärkt illustrerar den typ av rapporter som börjar att bli allt mer vanliga, och som lite vårdslöst kallas för "psykiska kontakter".

Fru Hamilton är en medelålders hemmafru, som bor i ett litet nätt fristående hus i Andersonstown-distriktet i Belfast på Nordirland. Hennes make är handikappad och de har tre barn. Innan hon gifte sig var hon sjuksköterska.

Allt tyder på en vanlig hemmafru, inget fel på intelligensen, men uppenbarligen befinner hon sig under hård press på grund av sina personliga omständigheter. En grundlig undersökning av hennes trovärdighet har utförts av Miles Johnston och John Hind i BUFORA's nordirländska förgrening. Det har för dem, men också för andra rådgivare förefallit, att fru Hamilton i början beskrev händelser av en subjektiv natur. Emellertid var fallet värt en komplett analys p.g.a. besakligheten i hennes berättelser.

Lärde sig matlagning ombord i UFO!

Hennes första kontaktupplevelse ägde rum 1969 eller 1970 då hon såg ett ljussken, som dansade omkring på en leksakspanda, som tillhörde ett av hennes

Pilotobservationer vid Bogota

nes barn. Ungefär en timme senare, påstår hon, att hon transporterades från sitt sovrum till en främmande farkost med en metod, som hon beskriver på följande sätt:

- Precis som om jag blev omvandlad till en ny person. Jag kan inte beskriva det bättre än som om jag lyftes från den här kroppen och in i en andlig kropp.

Ombord på den här maskinen fanns ett antal varelser, som i mycket liknade oss, och de verkade representera alla åldrar och nationaliteter. Alla hade långt hår som föll ner på skuldrorna och ljusa luftiga kläder. De talade utmärkt engelska och gav ett intryck av absolut renhet.

Farkosten som sådan var som ett stort rum med många mindre rum som ledde från det större. I centrum fanns en trappa. Möblemanget var cirkelrunt. Allt var vitt och renare än ett sjukhus, berättar hon, och det är en naturlig jämförelse med tanke på hennes tidigare yrke. Hon behandlades mycket hövligt av varelserna, som verkade känna henne, och hon säger, att hon blev visad runt ombord, och fick se bl.a. redskapsrummet och köket. I det senare lärde hon sig nya matlagningsmetoder, som hon påstår att hon använder med stor framgång i sitt eget kök. Hon kunde se ut från farkosten till marken nedanför, med det såg inte ut som det gör när man tittar ut från ett flygplansfönster. Allt blev förstorat och verkade som en närbild, men det såg inte ut som om man tittar ner på landskapet. Istället använder hon uttrycket "tvärs över det" och förklarar att hon liksom såg det i vidvinkelperspektiv.

Efter den här första upplevelsen har hon gjort många fler besök ombord på deras maskin. Varelserna materialiserar sig också runt hennes hus och försvinner sedan. Ingen annan ser dem, och hon säger att de troligen inte fysiskt befinner sig här, utan är projektioner.

Hon säger också att hon har sett olika farkoster i luften, men vid de sällsynta tillfällen då även andra personer har iakttagit dessa, beskriver de dem endast som ljusfenomen.

I likhet med många andra kontaktpersoner påstår hon att hon har fått hjälp. Bl.a. säger hon att hennes familj har blivit "skyddad", trots att det har varit omöjligt att få henne att förklara hur. Det stämmer dock på så sätt, att trots att ingen i familjen förvärvsarbetar, så kan de leva ganska komfortabelt. Dessutom tilläger hon ganska olycksbådande:

- De sade att de skulle skydda mig, och jag kan nämna att människor, som har gjort mig något illa, har själva blivit drabbade av något värre.

Hon förefaller mycket skrämmd av denna föregivna attityd från dessa väsen, trots att hon fastslår att hon också har fått en personlig grundkunskap, som har hjälpt hennes man genom kritiska stadier i hans sjukdom.

Främmande varelser påverkar oss

Förutsägelser är ett annat vanligt inslag i den här typen av upplevelser. Hon påstår att hon inte är synsk, och har inte klarat sig särskilt bra i något av de standardtest som genomförts, men hon säger, att varelserna ger henne förutsägelser vid vissa tillfällen. Två speciella händelser, som ännu inte har inträffat, är att prinsessan Anne kommer att få tvillingar, och att Kanada kommer att gå med i EG. Om dessa till synes osannolika förutsägelser uppfylls, skulle det kunna vara starka bevis för någonting!

De främmande varelserna sägs också ha utvalt vissa individer för att verka genom dessa. Fru Hamilton anser sig vara en av de utvalda, men det finns många andra här på Jorden. Hon säger, att de vill hjälpa till att ordna upp problemen på Irland, och de önskar att hon skall skriva en bok, som innehåller deras metoder att lösa Irlands krisen. Av rädsla för repressalier mot sina barn, har hon hittills nekat till att göra detta, men uppenbarligen fortsätter "de" att insistera att hon skall göra det.

Tillfrågad om var dessa varelser kommer ifrån, svarar hon "olika planeter... de kommer från planeter, som vi ännu inte har upptäckt". På frågan om dessa planeter finns i vårt solsystem, svarar hon: "Jag är inte säker på vad du menar... några av dem kommer från Månens baksida, det vet jag". Hon blev sedan tillfrågad om dessa planeter är osynliga, och hon svarade "Nej, inte osynliga. De är så långt ifrån oss, att våra teleskop inte kan uppfatta dem. Det finns också "människor" på Venus och Mars".

På frågorna om hur "människor" kan bo på Månen och de andra ogästvänliga planeterna, säger hon, att främlingarna har försökt att visa amerikanska och ryska vetenskapsmän hur man kan styra kroppen biologiskt, så att rymddräkter blir onödiga - men de vill inte lyssna.

Den här underliga uppblandningen av det rimliga och det orimliga är återigen inte ovanligt i dessa kontaktfall. Hennes make tror på hennes berättelser, medan hennes barn anser att hon är vrickad. Hon påstår, att hon fortfarande besöker främlingarna med jämna mellanrum, men undersökningsåret misslyckades hon med att få dem att svara på vissa frågor, som utredarna hade ställt. Hon säger, att varelserna inte gillar att bli framställda som idioter.

Berättelsen, och de inspelade intervjuerna, har studerats av Ian Jones, en psykolog som specialiserat sig på symboler och minnesförmåga. Några kommentarer från hans rapport är värda uppmärksamhet:

En sak som kommer fram väldigt klart är hur enkelt fru Hamilton kan svara på de flesta frågor hon får. Jag tyckte att det var konstigt, att hon inte alls verkade förbluffad över någon av aspekterna i

sina upplevelser, eller hade några tvivel rörande dess mening. Hon var väldigt säker på allting, och nämner på ett tidigt stadium, att hon inte är religiös. Det är kanske ovanligt i sig för en person som bor i Nordirland, där de nuvarande oroligheterna till stor del baseras på religiösa motsättningar. Uppbyggnaden av meddelandet, som hon delger oss, är i sig självt av en mycket religiös natur.

I sin slutsats skriver han: Fru Hamilton tror på vad hon säger. För henne är alltsammans sant, men personligen tvivlar jag på huruvida hon har haft kontakt med utomjordiska intelligenser. Längre från den här personliga uppfattningen kan jag inte gå, menar Ian Jones, och fortsätter:

- I övrigt skulle det kunna vara hennes egen fantasi, som medvetet eller omedvetet, bygger upp den här komplicerade förklaringen för att hjälpa henne att klara sitt dagliga liv. Det skulle vara ett användbart stöd för henne, eftersom hon kan tillskriva allt som händer henne, som någonting som beror på inblandning av hennes kontakter. Det tar bort ansvaret från henne själv, precis som religionen gör för vissa människor.

Är det här lösningen? Det förefaller i alla fall att vara en välgrundad hypotes, men Ian Jones tror inte, att en definitiv förklaring är möjlig. Som så ofta lämnas man i den här situationen i ett kontaktfall, och man undrar om en ytterligare förklaring existerar, som också skulle kunna förklara upplevelsens uppenbara subjektivitet. Vårt andra exempel är också relevant i den här tesen:

Blev avsnäst av humanoider

Detaljerna i det här speciella fallet kan bara skissas allmänt eftersom observatören har krävt fullständigt anonymitetsskydd. Vi får därför nöja oss med att kalla honom "L", en välrespekterad medborgare i ett samhälle i norra England. Utredningen genomfördes av en oberoende forskare, Graham Barker, med assistans av Trevor Whitaker från BUFORA.

År 1974 närmade sig en humanoid herr L i hans sovrum. Varelsen var ca 210 centimeter lång med askgrått ansikte. Han hade stort huvud, långt ansikte och lång näsa, tunna läppar med ett ständigt leende, och med ögon liknande en katts med smala pupiller. Han hade dessutom bara fyra fingrar på var hand. Det konstaterades att varelsen inte iaktogs någon längre stund, och ingen kommunikation ägde rum.

Tidigt år 1976 återvände samma varelse till hans sovrum med en kollega av samma utseende, men

Pilotobservationer vid Bogota

Den 30 april 1934 utgick
generalsmajor Reuterswärd
militäröverbefälhavare för Övre
Norland detta pressmedde-
lande. Sedan "lade man på
locket" och ville inte vidare
kommentera de svenska
därigenom.

Det är det brånga området och de ser avtrycken.
Folket pekade på 1074 m. h. och 1074 m. h. 113

endast 180 centimeter lång. De två varelserna projicerade på psykisk väg en bild av ett U-format rör, som var ca 150 x 7 millimeter och uppenbarligen träsigt. L tänkte, att han möjligen kunde laga det och bad också att få se farkosten. Han ombads att ligga i sängen i en mumieliknande ställning med benen ihop och tårna pekande uppåt och framåt. Den längre varelsen knäböjde vid sängkanten och uppmanade L att koppla av. Han kände sedan en skälvande känsla över hela kroppen och kände det som om han flöt iväg ut i rymden.

Hans nästa hägkomst var att han flöt under ett föremål, som han beskriver som ett gyllende, lysande jättestort badkar. Han föreföll att komma in i den här farkosten underifrån och fann sig sedan liggande på ett bord omgiven av åtta varelser, som stod i par. Rummet var stort och han föreföll att befinna sig i ett bedövat tillstånd så att han nätt och jämt var medveten om sin omgivning. Över honom fanns ett stort ögonformat instrument som var rött eller purpurfärgat, och det verkade att hålla på med en undersökning av honom. Han kommer ihåg att han försökte utfråga varelserna, men han blev avsnäst:

- De sa att en obetydlig varelse, t.ex. en mask, inte skulle ställa sådana frågor, och att "tusen av dina år är endast en dag för oss", berättar mannen.

Från den här stunden avtar hans minne tills han är tillbaka i sin egen säng med de två varelserna fortfarande närvarande. De talade om för honom, att han inte skulle kunna röra sig på fem minuter. Han konstaterade att det stämde, medan den skälvande känslan återkom. Gradvis försvann emellertid denna känsla och han kunde stiga upp. Under tiden hade de båda varelserna försvunnit.

UFO-fenomenet självt vill framstå som utomjordiskt!

Huruvida de här två exemplen, och andra kontaktupplevelser av den här arten, har något objektivt med verkligheten att göra, eller inte, är en öppen fråga. Kanske är de helt enkelt hallucinationer eller drömmar. I herr L:s fall kan omnämnandet av ett bedövat tillstånd ha en viss betydelse. Emellertid kan man frestas att undra om det tyder på en skarp-sinnig kontroll av den "drabbades" subjektiva instinkter, - och i så fall varför?

När vi granskar hela ämnet med anförda kontakter möts vi av en barriär av osannolikheter och motsägelser. Det verkar inte finnas något övergripande sammanhang. Antingen är alla sådana fall av ren psykologisk natur, som t.ex. själsliga självbedrägerier, eller så finns det en avsiktlig anledning till varför fenomenet tjänar till att framföra motsägelsefull information. Eventuellt kan man också räkna med möjligheten att vi helt avsiktligt blir missledda.

En colombiansk passagerarpilot hävdar, att han i-akttagit ett UFO, som var tre gånger större än passagerarplanet, och som rörde sig med en hastighet av 44.000 km/h.

Piloten säger, att han och hans besättning upptäckte det starkt upplysta UFOt på 600 meters höjd natten till den 21 januari 1977. Bogotás kontrolltorn menar, att det inte har haft något UFO på radarskärmen, men att det vid observationstillfället mottog ett eko från en okänd källa, som rörde sig med en otroligt hög hastighet.

Observationen varade i tre minuter, när piloten gick in för landning i Bogotás flyghamn.

Om vi ser tillbaka på den långa raden av UFO-uppenbarelser lägger vi inte bara märke till det erkända faktum, att dessa har tolkats på olika sätt. Detta tycks sammanfalla med den observerande civilisationens rådande status. Det klassiska exemplet är naturligtvis luftskeppsvågen vid slutet av 1800-talets Amerika, där uppfinnare dök upp och ville ta på sig ansvaret för iakttagelserna. När vi ser tillbaka på detta kan vi förstå omöjligheten av deras påståenden, men vid den tidpunkten förstärkte de tron som då var förhärskande, - att luftskeppen verkligen var en produkt av avancerad jordisk teknologi. Med tanke på det här skulle vi inte känna någon särskilt stor övertygelse om att vad som nu berättas för oss om fenomenen, på något sätt skulle vara närmare sanningen. Det förefaller troligt, att fenomenen tar vara på det mest "smakliga" och omhuldade tron, - den om utomjordiska besök, och att det ger oss direkta "bevis" på den!

Granskar vi noggrannt hela problemet, ser vi att bevisen som ges oss, inte på något sätt håller ihop. John A. Keel förutsätter i sina böcker och artiklar, att fenomenet leker med oss. Alternativt kan vi fundera över om det utsätter oss för ett intelligenstest.

Kanske utvecklar våra kontaktfall de psykiska sidorna mer och mer p.g.a. en skarpsinnig sorts besatthet, som verkligen är ett psykiskt fenomen. Den här besattheten kan gå ännu längre än kontroll av vittnet. UFO-utredarna själva kan under vissa omständigheter bli utsatta för samma sak, - eller för den delen, också de som författar UFO-artiklar.

Källa: Fsr Vol.222 nr 6/1976

Översättning: Roger Ersson

1930-talets spökflygare landade i Kanada

År 1933 - 1934 väckte de så kallade "spökflygar-
na" stor uppståndelse i Skandinavien. Kraftig snö-
storm och tät dimma hindrade inte dessa besökare,
som ofta beskrevs som flygande ljusfenomen natte-
tid. Regeringarna i de nordiska länderna såg mycket
allvarligt på rapporterna.

I januari 1934 förlades en jaktflygeskader till Bo-
den, med uppdraget att i ödemarken söka efter hem-
liga landningsbanor och dolda bränsledepåer - en
hopplös uppgift!

Efter ett pressmeddelande den 30 april 1934 lade
det svenska försvaret "på locket" och ville inte vi-
dare kommentera iakttagelserna.

Många har den uppfattningen, att "spökflygar-
epoken" var en lokal företeelse för Skandinavien,
och vi vill därför i UFO-Information presentera detta
kanadensiska fall från samma tidsperiod. Denna ut-
redning har gjorts av John Brent Musgrave - alltså
mer än 40 år senare:

Så sent som vid mitten av 1930-talet stod fortfa-
rande många av Kanadas prärieprovinser ännu bara
på gränsen till kolonisation. Särskilt i de norra områ-
dena hade småbruken precis börjat öppna landet för
handel och sådan lyx som telefoner, asfalterade vä-
gar och elektriskt ljus hörde framtiden till. Staden
Nipawin i Saskatchewan är belägen i det nordvästra
hörnet av provinsen och på 30-talet hade just koloni-
seringen påbörjats.

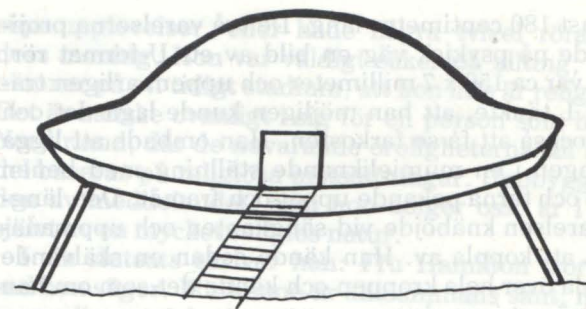
Under sommaren 1933 nåddes Nipawin av uppgif-
ter om, att några farmare och även en skogvaktare
hade observerat underliga ljus på himlen och i när-
heten av marken. Vad det än var som iakttagits så
hade det setts nästan en hel vecka.

Landet nordväst om Nipawin nära Tobinsjöområ-
det består av böljande kullar och lågt liggande
sumpmarker. Delar av området hade börjat brukas
endast några få år tidigare och särskilt mycket hade
ännu inte gjorts åt marken. P.g.a. sumpområdena i
trakten förklarade de flesta stadsbor, som hörde ta-
las om de underliga ljusen, att det var sumpgas - en
bekvämt syndabock eller bortförklaring som används
än i dag.

Tolv varelser arbetade ljuslöst

Turligt nog var inte alla i staden övertygade om,
att historierna var baserade på "varmluft" eller ga-
ser, och strax efter midnatt denna sommandag hop-
pade två män och en kvinna (kända av författaren) in
i en liten lastbil och körde mot området, där ljusen
rapporterats ha blivit sedda. De blev inte besvikna,
eftersom ett ljussken vid horisonten stundtals blev
ljusare, medan de kom närmare med bilen. Efter att
ha kört så nära som den dåliga vägen tillät, steg de
ur och gick vidare till fots i riktning mot skenet.

Ett av vittnena ritade denna skiss av UFOt

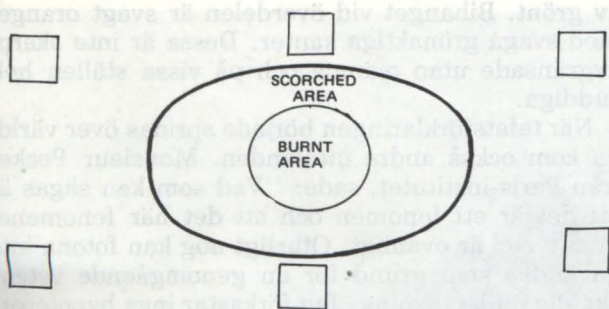
De blev hindrade ca 400 meter från ljuskällan av
en remsa myrmark, som var för sank att ta sig över.
Men de var tillräckligt nära. Från sin fördelaktiga
utsiktsplats kunde de nu se, att ljuset kom från ett
stort ovalformat föremål, som var rundat upptill och
även något rundat i botten. Det var försett med ben,
och från en centralt belägen dörr eller lucka kunde
ett dussintal figurer ses gå upp- och nerför en steg-
liknande trappa. Varelserna föreföll vara något kort-
are än en medellång människa och de var alla kläd-
da i vad som verkade vara silverfärgade kläder eller
uniformer. Samtliga bar hjälmar som liknade skid-
mössor, och alla var upptagna med att "reparera"
farkosten, vilket gjordes med en högt uppdriven ar-
betstakt.

Runt omkring härskade en konstig tystnad, trots
att de trippade eller sprang omkring för fullt. Inte
ett ljud hördes och de tre åskådarna stirrade under
tystnad helt förbluffade på vad som hände - ingen
hade ens en tanke på att säga något.

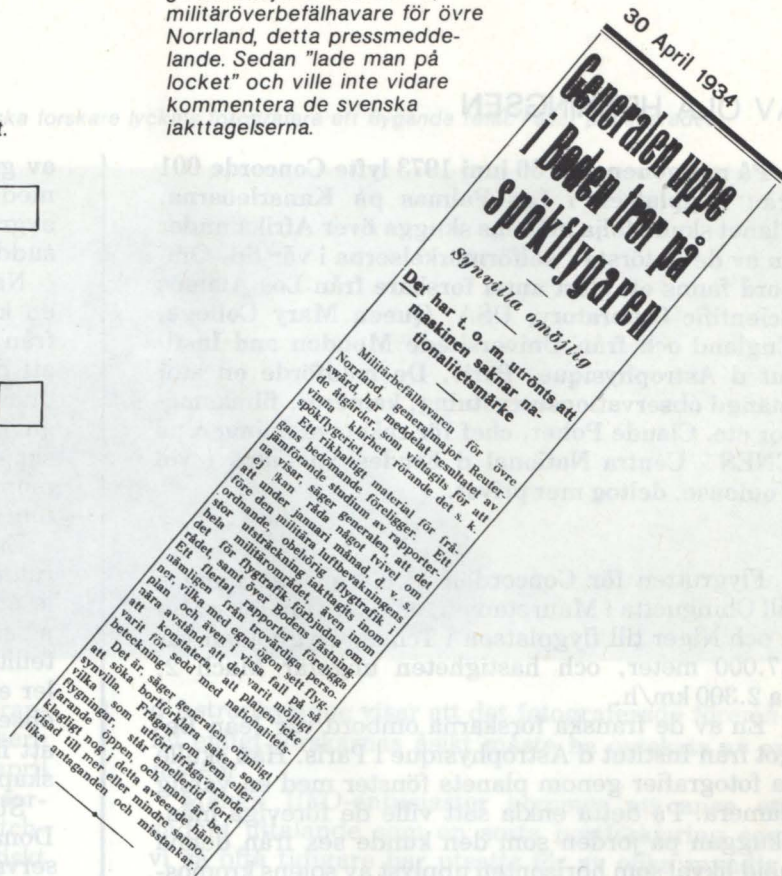
Det klara orangefärgade skenet, som utgick från
maskinen, lyste upp det omgivande området, och de
tre hade inga svårigheter att iaktta aktiviteterna.
Ljuset från farkosten var inte bara klart - det hade
ett slags "utomjordisk" kvalitet, som ingen av dem
sett förut och som medverkade till skådespelets
mysterium.

Efter ca en halvtimme återvände de till lastbilen och
gav sig av mot staden i hopp om att hitta en omväg
runt myren, så att de skulle kunna ta en närmare titt

Skiss av det brända området och de sex avtrycken.
Konturen pekar på ett ovalt föremål snarare än ett runt.

Den 30 april 1934 utsände generalmajor Reuterswärd, militäröverbefälhavare för övre Norrland, detta pressmeddelande. Sedan "lade man på locket" och ville inte vidare kommentera de svenska iakttagelserna.

på den underliga maskinen, som stod parkerad mitt i ett träsk flera kilometer från närmaste gård eller skogsbevakningstorn. När de slutligen hittade en genväg, som eventuellt skulle kunna föra dem närmare, insåg de att de inte hade tillräckligt med bensin för att åka dit och tillbaka. De måste återvända hem den natten.

Tydliga landningsavtryck på platsen

Inte förrän några nätter senare hade de möjlighet att återvända till platsen. Det var en klar natt med nästan fullmåne och de hoppades att kunna se ännu bättre. Men denna natt var föremålet borta och inte en skymt av den skinande farkosten kunde ses från det ställe, där de stått två nätter tidigare. De återvände till lastbilen för att invänta gryningen. På morgonen gick de ut på myren för att nå den plats där föremålet stått och för att se om det fanns några spår.

Det fanns det. Sex stora fyrkantiga avtryck, som måste ha varit "fötterna" på benen, vilka stödde farkosten, visade att det verkligen hade stått ett föremål där på marken den där natten. Varje avtryck var 60 till 75 centimeter, fyrkantiga och med ett inbördes avstånd av 2,4 till 3 meter. De var fem till sju cm djupa. Man hittade också märken, där basen på trappan hade stått mot marken. Som om det inte var anmärkningsvärt nog, fanns det ett stort bränt märke i centrum av området och det täckte en cirkel med

uppskattningsvis 3,6 meters diameter. De sökte efter fotavtryck men fann inga, trots att växtligheten, där farkosten hade landat, var lite nertryckt.

De kom bättre förberedda den här gången. En av dem hade tagit med sig en laddkamera och tog fotografier på brännmärket och på avtrycken. Senare skrev två av dem en artikel om hela händelsen och skickade den, tillsammans med fotografierna, till en del tidningar i Kanada. Men ingen av tidningarna var intresserad och de som svarade kommenterade: "Vad var ni på för en fest de där nätterna?"

I likhet med många andra UFO-vittnen lärde sig dessa tre snart att behålla sin upplevelse för sig själva. Under loppet av de drygt 40 år, som gått sedan händelsen, har den som tog originalfotografierna förlorat dessa och lärt sig den hårda verkligheten, att de uppenbarligen inte var av något intresse för någon annan. Kanske kopior av dem fortfarande existerar, upplagda på vinden eller inkilade mellan semesterbilder i något gammalt fotoalbum? Om de någonsin återupptäcks kan de visa sig vara de tidigare fotografierna av ett fall med fysiska spår, där det fanns ögonvittnen till landningen och som dessutom behandlar varelser som lämnat farkosten.

Källa: Fsr Vol. 22 nr 6/1976

Översättning: Roger Ersson

"Concorde-UFOt" gare landade i Kanada

AV OLA HENNINGSEN

På morgonen den 30 juni 1973 lyfte Concorde 001 från flygplatsen i Las Palmas på Kanarieöarna. Planet skulle följa månens skugga över Afrika under en av de "största" solförmörkelserna i vår tid. Ombord fanns ett stort antal forskare från Los Alamos Scientific Laboratory, USA, Queen Mary College, England och från Universitete Meudon and Institut d'Astrophysique, Paris. De medförde en stor mängd observationsutrustning, kameror, filmkameror etc. Claude Poher, chef för raketavdelningen på CNES - Centra National d'Etudes Spatiales - vid Toulouse, deltog mer privat.

Flygrutten för Concorden gick från Las Palmas till Chinguetta i Mauretanien, och därifrån över Mali och Niger till flygplatsen i Tchad. Flyghöjden var 17.000 meter, och hastigheten ungefär Mach 2, ca 2.300 km/h.

En av de franska forskarna ombord var Jean Begot från Institut d'Astrophysique i Paris. Han skulle ta fotografier genom planets fönster med en vanlig kamera. På detta enkla sätt ville de förevisa månskuggan på jorden som den kunde ses från denna höjd likväl som horisonten upplyst av solens kromosfär under förmörkelsen. Jean Begot tog totalt 36 färgfoton av hög kvalitet några minuter innan, under och efter den totala solförmörkelsen.

Efter framkallningen av Begot's film började spekulationerna i forskarkretsen med anledning av att en liten orangefärgad fläck, som inte skulle finnas där, kunde ses mot den annars mörka himlen. Fläcken var bara 0,3 mm i diameter på originalfilmen. Forskarna undersökte filmen på alla sätt, och jätteförstorningar gjordes av fläcken i både svart-vitt och färg för att finna en lösning på problemet.

Den 30 januari 1974 drog ett nyhetstelegram från Associated Press, sänt från Toulouse i Frankrike, allmänhetens uppmärksamhet till det här fenomenet. Nu utvecklade sig händelserna snabbt. Fotot visades i fransk TV och nyhetsmedia över hela världen tillkännagav att franska forskare hade filmat ett flygande tefat från Concordeplanet, och att det var 200 meter i diameter och på ett avstånd av ca 20 km från planet. Dessa siffror var resultatet av beräkningar utförda på basis av originalfotona.

Förstorningar, 500 gånger, visar en sorts lysande moln, platt på undersidan och med en kupolformad överdel. Vid överdelen finns det en sorts bihang, som vid en första anblick ger intrycket av en hand som håller ett sorts lock mellan fingrarna. Färgen längs med nederdelens kanter är grön, men växlar snabbt över gult till rent vitt på större delen av ytan. Vid överdelen kan man se flera skuggor. Färgen ut mot kanterna ändras från vitt till gult och till orange till rött, som slutligen vid kanten får en anstrykning

av grönt. Bihanget vid överdelen är svagt orange, med svaga grönaktiga kanter. Dessa är inte skarpt avgränsade utan ojämna och på vissa ställen helt suddiga.

När tefatsförklaringen började spridas över världen kom också andra uttalanden. Monsieur Pecker från Paris-institutet, sade: "Vad som kan sägas är att det är ett fenomen och att det här fenomenet utan tvivel är ovanligt. Oturligt nog kan foton inte användas som grund för en genomgående vetenskaplig undersökning. Jag förkastar inga hypoteser, men inte heller har jag några grundvalar som tillåter mig att dra en slutsats".

En artikel i tidningen "Le Monde" av den 3 februari 1974, fastslår att analyser har visat att det inte är en optisk effekt. Vidare att astrofysiker var säkra på att det inte var ett UFO, utan mera troligt en satellit som brinner upp i sitt inträde i atmosfären, eller en meteor. I vilket fall så är det "en kuriositet, observerad en gång. Ett fenomen, som inte kommer att inträffa igen (?) och som inte har något vetenskapligt värde".

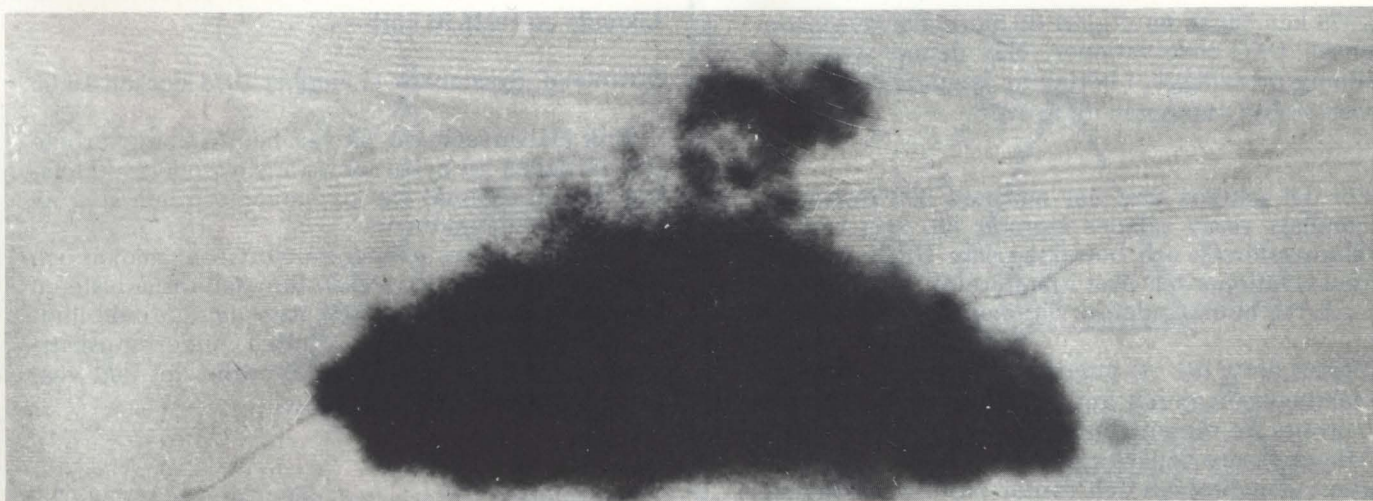
SUFOI sände en tidningskopia av fotot till Dr. Donald H. Menzel, Smithsonian Astrophysical Observatory, USA. Dr. Menzel är en av de mest framstående experterna i världen på solförmörkelser, och han deltog i en vetenskaplig expedition till Mauretanien för att observera denna förmörkelse. Ingen av deltagarna i den expeditionen observerade dock någonting ovanligt. Dr. Menzel påpekar att det naturligtvis inte är möjligt att dra en konkret slutsats rörande bildens natur. Han skulle emellertid vilja bedöma att fenomenet "endast är en filmdefekt, absolut inte en komet eller väderballong, nova, eller UFO".

Här skall vi kanske påminna om att telegrambyrån på The International Astronomic Union har konstaterat att två belgiska astronomer såg ett föremål med ljusintensiteten - 2 under solförmörkelsen. Astronomerna, F. Dossin och A. Heck, var stationerade i Kenya och använde två kameror. Bl.a. tog de 20 foton som visar ett föremål ca 18 grader söder om solen och förmörkelsen och 4 grader från den galaktiska ekvatorn.

Den 4 februari 1974, klockan 15.30 sändes en telefonkommuniké till L'agence France Presse från chefen för the Institut d'Astrophysique i Paris, Serge Koutchmy. Han framhöll att fenomenet som fotograferades från Concorden, så vitt man kunde se, hade orsakats av en meteor från Beta-Taurides meteorsvärm.

Det här var den lösning på problemet som forskarna hade kommit fram till och som de uppenbarligen tyckte var passande att presentera för allmänheten nu när UFO-versionen hade tilldragit sig så mycket uppmärksamhet över hela världen.

Det här visades i fransk TV och ryktet spred sig att franska forskare lyckats fotografera ett flygande tefat. Fallet publicerades också i UFO-Information nr 2 1974.

SUFOI har lyckats skaffa en 8-sidors "inside-rapport" om undersökningarna gjord av astrofysikern Serge Koutchmy. Rapporten är daterad den 8 april 1974, och innehåller alla detaljer och data om observationen. I den här rapporten presenterar Koutchmy de fakta som leder till slutsatsen att det faktiskt var en meteor. En passage i rapporten slår fast: "De fysiska och geometriska kännetecknen på "molnet" visar att den mest övertygande hypotesen när man skall förklara observationen innefattar existensen av meteoriter av "explosionsmeteortypen" i den övre atmosfären. Identifikationen baseras bl.a. på följande faktorer:

A. Storlek och avstånd på "molnet" som demonstrerades på basis av de geometriska, fotografiska och optiska mätningarna: formen på "molnets" bihang.

B. Färger som överensstämde med ljuset från natrium.

C. Synligheten av Beta-Tamides-meteorsvärmen var maximum under solförmörkelsen.

Dessutom, nämner rapporten att meteorerna i fråga förstörs på en höjd av ca 50 - 90 km över jordytan.

Ett sådant fenomen, ungefär 300 meter stort, är synligt endast ca 1/10 dels sekund. Det fotograferade fenomenet har troligen fått det här utseendet p.g.a. att det fotograferades i skymningen som orsakades av solförmörkelsen, och att den vanliga suddighet som orsakas av atmosfären inte är närvarande p.g.a. höjden på vilken fotot togs. Beta-Tamidesvärmen är kvarlämningarna av den välkända kometen Encke, som hör till de periodiska kometerna. Jorden passerade den här kometens omloppsbana den 30 juni 1973 ca klockan 11.10, då det således skulle vara maximal möjlighet att iakttaga Beta-Tauridesmeteorerna.

Den här "insiderapporten" från The Institut

d'Astrophysique visar att det fotograferade föremålet enligt forskarnas åsikt måste ha orsakats av en meteor.

Många UFO-entusiaster kommer att anse ett sådant uttalande som en sorts bortförklaring som vi så ofta tidigare har utsatts för av olika myndigheter. I det här fallet tror vi emellertid att vi har en ganska bra garanti för att den här förklaringen ur vetenskaplig synpunkt är den mest sannolika. I sammanhanget är så särskilt värt att notera, att denna förklaring också kommer från "en av våra egna" så att säga. För ombord på Concorde fanns, som tidigare nämnts, Claude Poher. Nyligen avslutade Poher ett fyraårigt studium av UFO-observationer. Detta inkluderade en databehandling av 1.000 UFO-rapporter, varav 200 var från Frankrike.

Claude Poher har hela tiden mycket nära följt alla undersökningar av Concordefotot, och han medger att inget UFO är inblandat. Som en kommentar till fotot skrev han till SUFOI: "Det finns inget intressant bakom Concordefotot. Jag var inte med vid uppkomsten av "PRESSEXPLSIONEN" rörande den här händelsen. Var snäll och slös inte bort er tid med den, den är bara för tidningsfolk".

Därför är alltså rapporter om att berömda forskare ombord på en Concorde skulle ha sett och filmat ett UFO över Afrika inte helt korrekta. Den här rapporten finns redan med i många av de senaste böckerna om UFO.

SUFOIs önskan har varit att bidra till en mer varierad syn på den här saken genom att samla material från många olika källor och genom att citera vad de inblandade forskarna själva tror om det fenomenet som de fann på ett av sina foton.

Källa: SUFOI Newsletter

Översättning: Roger Ersson

Hänt se'n sist

1978 kan sägas ha utgjort ett normalår avseende svenska UFO-observationer. När denna sammanställning pressläggs, i början av januari, kan vi redovisa 38 UFO-fenomen för år 1978.

För det gångna året har närmare 200 rapporter behandlats varav således återstår 38, som trotsar förklaringsförsök och betraktas som UFO. Antalet närobservationer har ökat i jämförelse med tidigare år, och två humanoidobservationer ingår i materialet.

Utöver detta har ett hundratal rapporter, avseende iakttagelser gjorda under tidigare år, inkommit och utretts vid rapportcentralen.

Många läsare kanske uppmärksammat UFO-rapporter i dagspressen och väntar på en redovisning av dessa i UFO-Information. För det mesta har folk tagit fel och trott att planeter och flygplan (speciellt ett reklamflygplan, med en stor ljusramp, har orsakat mycket skriverier) varit UFO:n, men även meteoriter och nedfallande rymdskrot har presenterats som möjliga "tefater" i pressen. Vi skall därför först redovisa de ljusstarkaste objekten av typ meteoriter, bolider och rymdskrot för 1978:

19 mars klockan 03.20. Obs.område: Värmland, Jämtland, Småland m.fl.

5 april	21.45	Småland
11 april	20.00	Dalsland
24 juni	22.47	Dalsland
27 juni	22.40	Skåne
18 oktober	21.30	Värmland
26 oktober	21.45	Västergötland
30 oktober	22.00	hela landet
20 november	23.30	Västmanland
21 december	07.42	Mellansverige

Ostergötland, Graversfors (N.Norrköping) 12 oktober 1978 klockan 19.30

Kerstin Berglund har för vår fältforskare Roger Ersson redogjort för ett märkligt möte vid väg 56, och hon berättar:

- Vi var på väg i bil norrut och hade passerat Åby och var på väg uppför en lång backe. Jag satt till vänster i bilen mot vägbans mitt och hade min dotter Hanna i sätet. Hon stod på knä och tittade ut.

- Plötsligt ropar hon: "Titta där!". Jag ser då ett klart vitlysande föremål med två fönsterrader. Det är lika stort som en buss och befinner sig ett stycke från vägens vänstra sida, och på låg höjd över marken.

- Efter ungefär 5 sekunder tonades ljuset ner och ingenting syntes längre. Jag ropade till min fästman Kjell, men han hann bara uppfatta ett ljussken, eftersom han körde och fenomenet syntes i sidled.

Liknade ett rostfritt kärl

Värmland, Sysslebäck 17 oktober 1978 klockan 16.05

Erik Halvarsson var på väg hem från sitt arbete och färdades på cykel mot Ransby söderut. Plötsligt dök ett föremål upp på himlen och han steg av cykeln för att studera det.

Objektet var tre gånger så stort som månen och blänkte som ett rostfritt kärl. Runt kanterna lyste en gul färg och han kunde höra ett svagt susande ljud.

Efter att ha stannat upp i luften, under uppskattningsvis 10 till 15 sekunder, försvann det rakt västerut i närheten av Branäsberget.

Jaktplan eller UFO?

Västergötland, Mariestad och Götene 19 oktober 1978 klockan 19.30 och 19.45

Jaktplan, UFO - eller bådadera? Ja, det kan man fråga sig efter en mängd rapporter från området. Många beskriver fenomenet som en bumerang, stort som två jumbojetplan. Samtidigt pågick flygaktivitet från F6 i området.

Vår fältforskare Tage Bång har emellertid i sitt rapportmaterial en närobservation med uppseendeväckande detaljer. Bakom denna står makarna Rune och Beth Sneider, och vi låter herr Sneider berätta:

- Vi kom åkande i vår lastbil på E-18 mot Mariestad och klockan var 19.30. Vid Trankärr (8 km S Mariestad) såg vi på vägens högra sida (SO) något som vi först trodde var en flygmaskin. Det var fyra röda ljus, varav tre med fast och ett med blinkande sken.

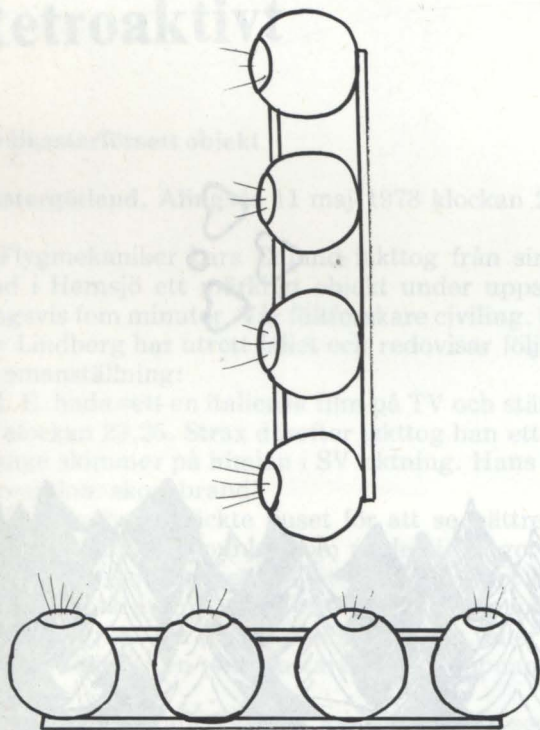
- Vi vevade ner rutan för att lyssna efter ljud och se bättre, och upptäckte då att det var fyra runda klot med hål i botten. Kloten satt ihop med jämna mellanrum med någon sorts stag, som löpte parallellt.

- Lampan längst bak, sett ur föremålets färdriktning, blinkade och det saktade farten när det närmade sig en skogskant. Samtidigt svängde föremålet och reste sig rätt upp.

- Vi fick den uppfattningen, att det försökte landa. Men plötsligt blev allt mörkt och vi kunde inte se något mer. Det var stjärnklart och vi såg månen hela tiden. Det märkliga var att vi inte kunde höra något ljud från föremålet under den två minuter långa observationstiden. Objektets hastighet bedömer jag till ca 50 - 75 km/h.

En kvart senare (kl. 19.45) iakttog många personer "ljuspunkter", som uppträdde i formationer bl.a. liknande "bumerang", V-formation och på rak linje. Bland dessa observatörer har vår fältforskare Rolf Fritsche en rapport där Tommy Nilsson berättar följande:

Den märkliga tingesten färdas först i horisontalläge, men reste sig sedan vertikalt, förklarar Rune Sneider i sin skiss.

- Jag och min flickvän var på väg mot Götene busshållplats då vi i riktning mot Timmersdala (Ö) iakttog ett antal starkt lysande ljuspunkter, som flög i V-formation emot oss.

- Plötsligt ändrades formationen till ett rakt streck och vi blev nyfikna. Vi trodde att det var flygplan eftersom det hördes jetplansliknande ljud. Ljusen var gula, röda och svagt gröna. I början färdades det mycket fort, men sedan saktade det ner och stod tidvis helt stilla i luften. Det kunde bete sig hur som helst, och det var omväxlande gula, röda eller svagt gröna ljuspunkter med en styrka, som från gatlampor. Vid ett tillfälle slocknade ljuspunkterna en efter en, med början från vänster.

- Efter 10 minuter avbröt vi observationen och gick in i en fastighet. Formationens storlek bedömer jag som två jumbojetplan, mellan vingpetsarna. Rpt.cent.anm.: Flygflotttiljen F6 i Karlsborg bekräftar att deras flygplan befann sig i området.

Cigarrformat objekt

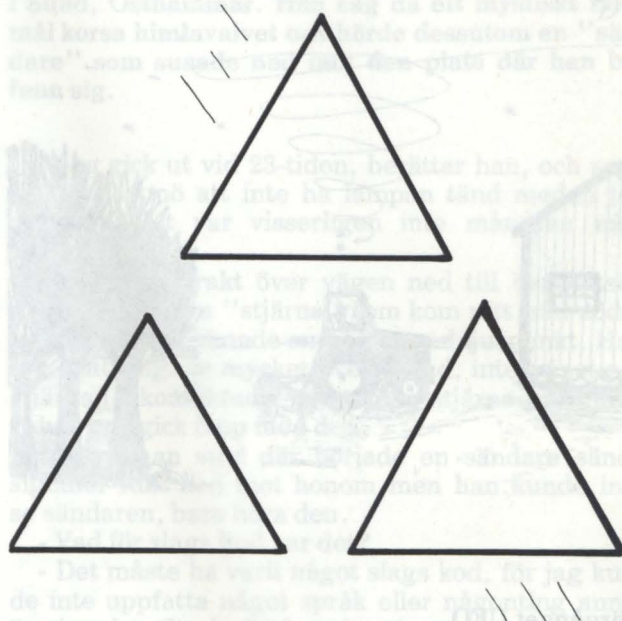
Öland, Hjälmstad 24 oktober 1978 klockan 18.10

Sven-Åke Carlsson har lämnat följande redogörelse till vår repr. Gunnar Schelin:

- Jag kom ut från mina föräldrars fastighet och var på väg mot bilen. När jag står på yttertrappan får jag se ett lysande föremål på himlen, som färdas

Mystisk, osynlig sändare hördes över Östhammar

Med förundran såg jag de här 3 triangelarna passera, berättar Ann-Kristin Jonsson.

med ganska hög hastighet - ungefär dubbelt så fort som ett jetjaktplan.

- När jag tittar närmare på det ser jag att det liknar en cigarr till formen och har en storlek, som ett cigarettfilter hållet med utsträckt arm. Det lyste ganska starkt med ett fast vitt ljussken. Totalt iakttog jag föremålet i ca 15 sekunder. Det färdades från NO mot SV. Det var stjärnklart och vindstilla.

Tre Trianglar

Södermanland, Oxelösund 23 november 1978 klockan 18.55

Två personer iakttog tre trianglar i formation. Ann-Kristin Jonsson berättar för vår distriktschef Carl-Anton Mattsson:

- Vi befann oss vid Ramdalens idrottsplats och av en tillfällighet kastade jag en blick mot den disiga stjärnhimlen. Med förundran såg jag då de här tre triangelarna komma snett upp på himlen. Både jag och min bekant reagerade på att de såg underliga ut.

- De tre triangelarna bildade i sin tur en triangelformad formation och de hade samma inbördes avstånd till varandra. Formationen färdades mot sydväst på rak kurs och snabbare än ett passagerarplan. Föremålen hade hela tiden fast ljussken och vi kunde iaktta dem i ungefär en minut.

Hänt se'n sist

Bo Helin, Väse: "Föremålet sänkte sig tills det befann sig bara 50 meter ovanför mig."

Närgången UFO

Värmland, Väse 28 november 1978 klockan 20.30

Bo Helin råkade ut för en närgången granskning av ett UFO, och han berättar:

- Jag befann mig vid ett ödetorp som heter Solvik, ute i skogen två km från Nolby gård, för att hämta en snöslunga. Jag hade ställt traktorn så att strålkastarna var riktade mot en lada ca 40 m från mig. Då jag höll på att montera snöslungan uppmärksammade jag två röda ljussken komma emot mig.

- Ljusen kom bakom ladan (söderifrån) och färdades med en fart av ca 60 till 70 km/h. De verkade sitta på ett föremål, som passerade över mig, på väg norrut.

- När föremålet upptäckte traktorljuset vände det och kom tillbaka, och började kretsa över mig. Jag stoppade traktormotorn för att lyssna vad det kunde vara för sorts flyg, men det var helt ljudlöst.

- Nu blev cirklarna snävare och snävare, samtidigt som föremålet minskade farten och sänkte sig tills det befann sig bara 50 meter ovanför mig. Fortfarande hördes inget ljud och de två röda ljuskällorna var nu så starka att jag inte kunde se några detaljer. Föremålet med ljusen var 8 till 10 meter i diameter.

- Först hade jag varit nyfiken och intresserad, men nu var det så närgånget att jag började bli rädd. Jag hoppade upp i traktorn, startade och for iväg från platsen. Totalt hade jag då iakttagit det i ca 10 minuter.

Inger Streifferts skiss visar tre hjärtformade objekt och ett mindre klotformat.

Liknade ett rostfritt järn

Erik Halvarsson var på väg hem från sitt arbete och färdades på cykel i Mölndalsby söderut. Plötsligt dök ett föremål upp på vägen och han steg av cykeln för att studera det.

Objektet var tre hjärtformade som nästan och liknade som ett rostfritt järn. Det var ett litet klotformat objekt som var lite större än de andra. Efter att ha stått upp några sekunder under uppmärksamhet såg jag att de tre hjärtformade objekten var lite större än de andra. Efter att ha stått upp några sekunder under uppmärksamhet såg jag att de tre hjärtformade objekten var lite större än de andra.

Gjorde 180-gradig gir

Småland, Västervik 5 december 1978 klockan 16.10

Inger Streiffert redogör för denna iakttagelse:

- Jag befann mig på riksväg 15, ca 6 km söder om Västervik, då jag i nordväst upptäckte tre skarpt vitlysande och ett mindre runt föremål. De kom från norr och färdades mot söder.

- Plötsligt gjorde de en tvär 180-gradig sväng och for tillbaka i motsatt riktning. Föremålen hade en relativt låg hastighet, ungefär som ett sportplan, innan svängen, men ökade hastigheten betydligt under och efter svängen.

- De befann sig hela tiden på en konstant höjd över skogsområdet, ca 35 till 45 grader. Området är helt mörklagt då det varken finns vägbelysning eller andra ljuskällor. Föremålen färdades relativt lågt eftersom himlen var helt täckt av moln. Totala observationstiden var 10 sekunder.

Mystisk, osynlig sändare hördes över Östhammar

AV T. ORR

Retroaktivt

Strålkastarförsett objekt

Västergötland, Alingsås 11 maj 1978 klockan 23.30

Flygmekaniker Lars Edlund iakttog från sin bostad i Hemsjö ett märkligt objekt under uppskattningsvis fem minuter. Vår fältforskare civiling. Gunnar Lindberg har utrett fallet och redovisar följande sammanställning:

L.E. hade sett en italiensk film på TV och stängde av klockan 23.25. Strax därefter iakttog han ett rödorange skimmer på himlen i SV riktning. Hans första reaktion: skogsbrand!

Observatören släckte ljuset för att se bättre och kunde då se en ljuspunkt, som rörde sig något över horisonten mot Ingaredshället, från SSV mot NNO. Objektet vek av mot L.E. efter ett tag och for mot Hemsjö kyrka. När det befann sig bortom, eller över kyrkan tändes en strålkastare. L.E. öppnade då fönstret.

Föremålet girade tillbaka mot SSV, steg sedan i en spikrak bana snett uppåt och försvann snabbare än ett jetjaktplan, samtidigt som ett svagt brus kunde höras. Bakifrån syntes nu 2 eller 3 mycket starkt rödlysande ljus, som blinkade i tur och ordning efter varandra. Två mycket starka, medan det tredje i mitten, blinkade svagare.

L.E. kunde inte uppfatta några skarpa konturer, utan det påminde mer om ett skimmer. Han uppger trolig höjd 200 meter över marken och avstånd 500 till 700 m som närmast.

Objektets strålkastare lyste ej med vanligt sken, utan lyste upp ett koniskt fält, horisontellt i luften. Runt de starka ljuspunkterna uppstod liksom skimrande ringar med flimmer, med de lyste inte upp marken. Själva objektet, bakom ljuskällorna, tycktes vara avlångt.

Lördagen den 16 september 1978 hade Evert Dahlin en underlig upplevelse på sitt sommarställe i Sund, Östhammar. Han såg då ett mystiskt föremål korsa himlavalvet och hörde dessutom en "sändare" som susade ned mot den plats där han befann sig.

- Jag gick ut vid 23-tiden, berättar han, och sade åt min fästmö att inte ha lampan tänd medan jag var ute. Det var visserligen inte månsken men stjärnklart.

Dahlin gick rakt över vägen ned till badplatsen och fick då se en "stjärna" som kom rätt från söder över sjön. Den liknade en äggformad ljuspunkt. Han blev naturligtvis mycket överraskad, inte minst när stjärnan "kontaktade" en annan stjärna på himlavalvet och gick ihop med den.

Medan han stod där började en sändare sända signaler rakt ned mot honom men han kunde inte se sändaren, bara höra den.

- Vad för slags ljud var det?

- Det måste ha varit något slags kod, för jag kunde inte uppfatta något språk eller någonting annat än signaler. Starka ljud med varierande toner. Dumt nog tände min fästmö ljuset så jag kom att stå mitt i ljuskretsen och jag blev rädd. Det är långt gräs där nere, så jag kastade mig ned och lyssnade. Medan jag låg där, hörde jag ett plumsande i vattnet. Ljudet upprepades 10 - 12 gånger och jag vågade inte resa mig.

Efter drygt en halvtimme reste sig Dahlin ur gräset och gick hem och ringde till polisen i Östhammar. Han gick därefter ut igen och kunde åter klart och tydligt höra sändaren. Åter ringde han till polisen, som nu lovade att komma.

- Polisbilen kom och körde runt i området med strålkastarna på, men polismännen lämnade aldrig bilen, trots att jag bad dem göra det.

- Vad kan ljudet sägas likna, finns det någonting som du tycker att det påminner om?

- Nej, jag har aldrig hört någonting liknande.

Dahlin vet inte om det är fler personer än han som gjort samma iakttagelse. Vädret var vid tillfället vackert, stjärnklart. Inga moln kunde iakttas. Han utesluter också möjligheten av förväxlingar med andra ljus såsom TV-sändarens torn i Bollmora och flygfyren något längre söderut.

Dåligt underbyggt material i UFO-Sveriges stillfilm?

Följande artikel är ett utdrag ur "Modern Moon Myths and UFO Folklore" av James Oberg i Search Magazine nr. 132, 1977. Oberg är medlem i en ny anti-fenomen-organisation i USA där man rackar ned på bl.a. UFO. Verksamheten har fört med sig att intresset för bl.a. UFO har ökat genom denna kritik - något som inte var avsikten.

En hel del av kritiken från denna organisation är tendentiös på sitt sätt. Man ger sig på fall som kan få en möjlig förklaring, och lämnar de beviskraftiga åt sidan. Även kritiken bör tas med en nypa salt. Emellertid förs en hel del intressanta synpunkter fram och de bäst välunderbyggda bör spridas vidare bland UFO-intresserade. Såväl UFO-fotot från Apollo 11 och åsikten om att NASA censurerade radio-kommunikationen vid månfärderna finns med i UFO-Sveriges stillfilm.

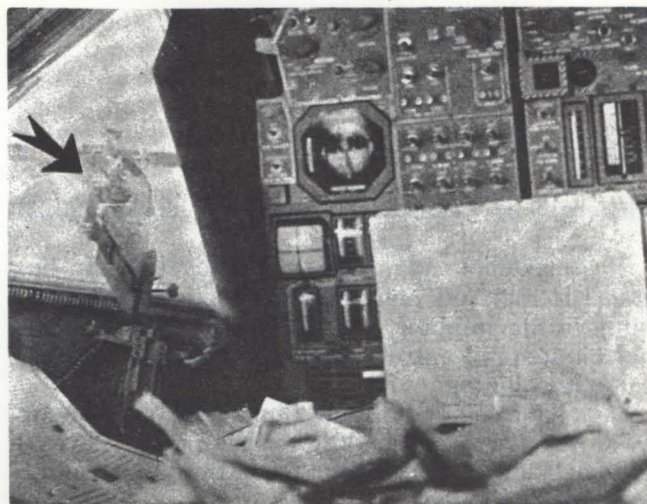
Japanerna har alltid varit ett rymdintresserat folk, och de har följt utforskandet av universum med stor entusiasm. UFO är också populärt i Japan så det är inte så konstigt att många japanska skribenter ville blanda sig i diskussionen om mån - UFO:n. Vad som är störande är hur vitt och brett den japanska mån - UFO storyn har spridits över världen.

1974 års aug. - sept. utgåva av "UFO News" publicerad på japanska av The Cosmic Brotherhood Association International, innehåller en "exklusiv story". De första fotona av UFO:n över månen tagna av Apollo 11. CBA:s ordförande Y.J. Matsumura var artikelförfattare. "Bilderna av UFO:n, tagna av rymdskeppet Apollo 11 över månens yta och nu publicerade av CBA INT för första gången, måste anses vara säkra bevis på att UFOs... I själva verket är rymdskepp från yttre rymden, som vi hävdar," börjar en särskild engelspråkig upplaga av artikeln. "De är det absoluta bevis som sökts av världens ufologer under de senaste 27 åren och måste anses vara en avgörande fullträff som inte kan undgå att göra världens ufologer hänfödda".

Detta anspråk beledsagas av cirka två dussin foton av otydliga röksvampar ovanför månens skrovliga klippor. Matsumura hade, det kan f.ö. alla reportrar, fått tag på kopior av 16 mm färgfilm som togs under rymdflygningen. Han var speciellt intresserad av en del som föreföll visa ett par vita droppar som flög omkring i rymden. Filmen hade tagits av Aldrin från månmodulen dagen före den historiska månlandningen.

CBA historien cirkulerade snabbt världen runt. Bob Bany från The 20 th Century UFO Bureau skrev en specialartikel för veckotidskriften "Modern People", och fotona publicerades i ett speciellt utgivet UFO-magasin utgivet av "People". Fotona förekom i senare UFO böcker som t.ex. UFOs, The American Scene (Hervey, 1976).

Filmkameran, invid pilen, är monterad i Apollo 11:s månmodul högra fönster. Kameran slogs på av misstag när Buzz Aldrin fastgjorde den i fästet. Därigenom tog han bilden på de berömda "Matsumura UFO:n".

I juni 1977 nämndes det t.o.m. i det antagligen respekterade magasinet "Science Digest" när UFO-intresserade astronomen James Mullaney skrev att "... besättningen på Apollo 11... rapporterade att kapseln hölls sällskap av vad som föreföll vara en massa bestående av intelligent energi". Utgivarna av den engelska UFO-journalen "Foresight" sade offentligt 1977, att de trodde på att "det finns bevarade färg-kort av UFOs tagna av Apollo-11 astronauterna. UFO:n var synliga under månens omloppsbana".

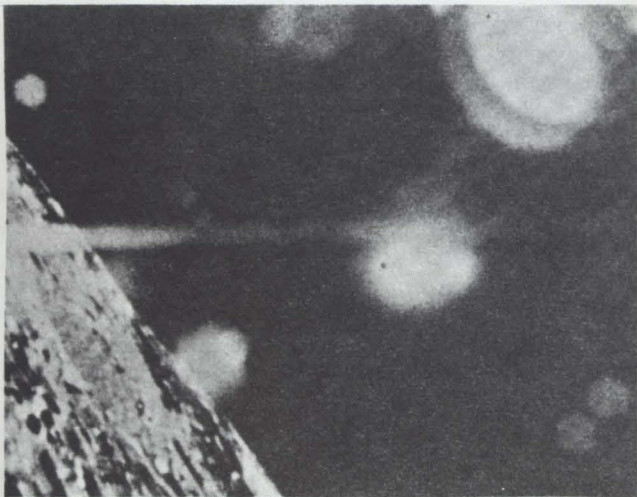
Matsumura hade inte angett från vilken filmrulle han hade tagit stillbilderna, men han erkände att han hade klippt till korten så att UFO:n kom i centrum, och att han hade ökat deras kontrastverkan så att de skulle synas bättre.

Bara ljus och reflexer

För att kolla upp originalen besökte jag Johnson Space Centers fotografiska avdelning, och kollade hos fotoanalytikern Richard Underwood, som ansvarade för alla Apollo-filmer. Vi körde till en foto-studio i närheten som hade kontrakt med NASA om att visa filmerna för besökande forskare och reportrar. Vi kollade igenom hela tvåtimmarsfilmen av Apollo 11. Som man kunde förutsäga fanns "Matsumura UFO:n" på sista rullen, som kallades "magasin F".

Jag tittade på duken, först förbryllad, sedan med förbittring. Vad vi såg var ett hoppande fönster fullt av reflexer, smuts, och ljusfladder. Visst fanns där två ljusdroppar som rörde sig över duken, men de beledsagades av en hel armé av andra ljus och reflexer. "Aldrin måste ha fäst kameran vid fönsterinfattningen", förklarade Underwood för mig "och han visste troligen inte ens att kameran var påslagen. Man kan se hur kameran hoppar omkring när han drar till knappen".

Originalbilden

Vad jag dessutom kunde se var att Matsumura-fotografierna inte bara hade beskurits (för att utelämnat andra ännu mer lysande reflexer) och att kontrastverkan hade ökats, utan de hade också retuscherats för att avlägsna de övriga reflexerna så att de två suddiga UFO:n skulle uppmärksammas.

I "Modern People" säger utgivaren: "Dessa foton har inte på något sätt retuscherats". När jag skrev till utgivaren Robert Whalen och frågade vad han hade gjort för att kontrollera sina påståenden vägrade han att svara.

"Vi kontrollerade filmen upprepade gånger när vi körde den", skröt Matsumura. Men vad jag såg var att det inte finns någon möjlighet för någon att luras att tro att de dansande fönster-reflexerna skulle kunna vara fasta föremål ute i rymden. Det kan helt enkelt inte ha varit ett misstag begånget i god tro. Bedrägliga foto-tricks kompletterades av uppdiiktade astronaut-handlingar och "rapporter".

"De här fotona är en riktig journalistisk sensation", jublade Matsumura, "och inte ett enda av dem har hittills släppts ut av NASA... Dessa foton kan rankas bland de bästa av alla de bilder som tagits av UFO:n av astronauter... En beräkning visade att föremålen endast befann sig 3 till 5 km från kameran... Ingen vet ännu att UFO:n har fotograferats så tydligt mot bakgrunden av månens yta. Endast du som nu öppnar den här tidningen har sett det för första gången!"

Matsumura är verkligen dramatisk - och dessutom en riktig diktare. Det faktum att vissa UFO-tidskrifter tar till förfalskningar är inte det viktiga i det här fallet, fastän det är uppenbart, ovedersägligt och omöjligt att neka till. Vad som är allvarligare är den process genom vilken sådana här förfalskningar sprids, växer, och uppträder i nya förklädnader och versioner (som t.ex. Mullaney's artikel i "Science Digest") utan någon hänsyn till trovärdighet eller

Förfalskningen

bevisens pålitlighet.

Det är samma gamla historia, som upprepas gång på gång. Så det tjänar just inget till att tillintetgöra de falska "Matsumura UFO:n" från Apollo 11. De har redan sugits upp i myterna om "månmysterierna" och utan tvivel kommer de att förekomma i otaliga böcker och tidningar under de närmaste åren.

Den hemliga radiokommunikationen

Historien om den hemliga månutsändningen från astronauterna har spårats till författaren Otto Binder, som helt undandrog sig ansvar genom att säga att det "kanske" var sant att en radioamatör fick in sändningen. "Vad var det?", ropar Armstrong och fattar upphetsat tag i Aldrins arm (ganska bra mottagning för att vara uppsnappat av en radio). "De där sakerna var väldiga, enorma. Gode Gud, du skulle inte tro dina ögon! Jag bara säger det, att det finns flera rymdskepp därute, uppradade vid den borte sidan av krater-kanten. De är på månen och bevakar oss...". Så låter det i "binder-rapporten".

Binder gör gällande att radioamatörer på jorden spelade in det här meddelandet men att det censurerades av NASA-tjänstemän i Houston.

Det här är bara en del av de större myterna om "hemliga bandinspelningar med röster", som alltid råkar hamna i ufologers händer, men som passande nog inte kan verifieras.

NASA hävdar att det inte fanns någon möjlighet att avbryta överföringarna från astronauterna hur som helst, och att bandet aldrig blev fördröjt. Om de hade någonting att dölja kunde man naturligtvis vänta sig att de skulle neka på just det här sättet.

Men deras version verkar troligare än Binder's. Hundratals reportrar tittade på den två timmar

Dåligt underbyggt material i UFO-Sveriges stillfilm?

Astronauter i "markkontrollen" i Houston leder sina kolleger på månen. TV och radiolänkar överför bilderna direkt till nyhetsmedia utan censur.

långa månpromenaden i rymdcentralens pressrum, dessutom fanns det hundratals miljoner tittare världen runt. Det fanns inget tillfälle, ingen situation, när astronauterna i hemlighet kan ha stått och stirrat på UFO:n på månen. Det fanns helt enkelt inte tid till det.

Det stämmer visserligen att radioamatörer fick in Apollomånfärden, men det krävde mer än den genomsnittliga utrustningen. Så vitt man vet bland kortvågsslyssnare, fick endast fyra stycken, i New York, Tennessee, Kalifornien och Florida, in kortvågssignaler runt 2270 MHz. De fick lov att använda skålformade antenner med en diameter från 2.40 m till 5.40 m - inte direkt någon dussinutrustning! Och de hörde samma saker som det som gick ut över reporterrummet.

Det finns en rapport som kan ha varit upphov till Binder's historia. Ungefär en timme efter månlandningen letade Mike Collin efter kapseln på månytan. Han rapporterade "Jag kunde inte hitta månkapseln men jag såg några underliga små vita föremål. Koordinaterna var 0.3, 7.6, på den sydvästra kanten av kratern. Om de finns där skulle de också ha sett dem". Dessa ord och Collins uttryckta förväntan kan ha varit det som var underlag för Binder's rapport.

Men även om så vore fallet, så kan man nog ändå inte avskriva den slutliga versionen som ett misstag begånget i god tro. Det visar sig att de återgivna orden översattes till japanska av Mr Matsumura själv, och sedan översattes tillbaka till engelska för bilagan till hans tidning. När de ord som verkligen finns upptecknade i Apolloutskrifterna kontrolleras finner man följande:

Collins, som befinner sig i den kapsel som cirklar runt månen, har försökt att hitta den landade mån-

Förkameran, invid planet, är monterad i Apollo 11:s månmodul höga fönster. Kapseln slogs på av misstag när Buzz Aldrin steg ut i rymden. Överigenom tog han bilden på de berömda "Månen UFO:n".

kapseln med hjälp av sextantteleskopet. Han säger: "... Jag såg ett misstänkt litet vitt föremål vars koordinater är 0.3, 7.6, precis vid den sydvästra änden av kratern, men jag tror att de skulle veta det om de befann sig vid det läget. Det ser ut som om deras månkapsel skulle vara ganska så högt upp. Den befinner sig på den sydvästra sluttningen på en liten krater..."

Uppenbarligen diskuterar Collins ett enstaka föremål som skulle kunna vara månkapseln. Han tvivlar dock på detta p.g.a. att dess vinkel vid kratern i så fall skulle vara så stor att besättningen skulle ha lagt märke till sluttningen och rapporterat det ner till jorden. Det är uppenbart att Matsumura's återgivande av radiosamtalet överträffar felprocenten i den översättning man skulle kunna vänta sig av någon vars engelska kunskaper befinner sig på Matsumuras nivå. Han har tydligen, med syfte att skapa ett mysterium, förvandlat en oskyldig anmärkning rörande en eventuell iakttagelse av månkapseln till ett påstående rörande flera UFO:n som skulle ha iakttagits av astronauterna.

I tidigare tidsåldrar tog det generationer innan legender och myter växte och spreds. Dagens elektroniska media har skapat en revolution inom kommunikation. Teknologi - och psykologiska behov - verkar ha uppmuntrat dessa rymdmyter för att göra sådana epokgörande händelser lättare att förstå, och samtidigt mer spännande och mystiska.

Detta är ett område att studera för sociologer.

En av de mest respekterade UFO-böckerna, "Edge of Reality", skriven av "ufologins fader", Dr J. Allan Haynek, sammanfattar alla detaljer i en enkel skvallerrapport: Apollo 11. Detta är den uppskjutning vid vilken raketerna sägs ha följts av ett UFO. "Sägs", javisst, som vi har sett - men "Man bryr sig inte om att undersöka "rapporterna" bättre än så.

Den officiella sändningen bröts

Vid pressläggningen av ovanstående artikel hittade vi en notis från APRO Bulletin, februari 1976 som lyder:

Herr X, som studerar vid ett amerikanskt universitet, var redan som tonåring fascinerad av rymdprogrammet. I motsats till många andra hade han emellertid en inflytelserik far, som skaffade honom tillträde till det inre kontrollrummet på ett av NASA's kontrollcentra, vid den tidpunkt då Apollo 11 kretsade kring månen.

Han stod och lyssnade och tittade på en liten teveapparat, då ett meddelande kom in från astronauterna, som nu var inne på sitt andra kretslopp kring månen: "Där är de igen!" Samtidigt avbröts ut-

Veckoslutskurs för Dig som vill bli fältforskare

Köpings UFO-förening arrangerar, för tredje året i följd, ett veckoslutsinternat för grundutbildning av nya fältforskare den 19 till 20 maj. Kursen är både teoretisk och praktisk, och vänder sig till intresserade medlemmar, som ämnar engagera sig i utredningsarbete.

Preliminärt kommer också en identisk likadan grundkurs att arrangeras samtidigt i Sollefteå för medlemmar från norra delen av landet. Båda grundkurserna följs upp med en "repövning" i Lersäter den 24 till 26 augusti i år. Vid denna vidareutbildning, som meddelas i kommande nr., deltar UFO-Sveriges tidigare utbildade fältforskare.

Vi kommer, liksom vid tidigare internatkurser, bl.a. att grundligt gå igenom intervjumetodik, vittnespsykologi och alla de "fällor" som finns i dokumenterandet av UFO-fall. Tyngdpunkten kommer att läggas på praktiska övningar och träning. Bl.a. kommer de vanligaste feltolkningarna att särbe-

sändningen på den officiella delen och en speaker-röst kom in och förklarade, att astronauterna beskrev några gnistor eller annat, som de iakttagit under första kretsloppet.

Herr X berättar emellertid, att den sändning som fortfarande kom till kontrollrummet, visade sig beskriva tre diskusformade skuggor, som följde efter dem över månytan, och att grunden till att de sade "igen", var att de hade sett dem även under första rundan.

Även under tredje varvet såg astronauterna tre skuggor röra sig in och ut mellan andra skuggor på månytan, men de tappade dem ur sikte när de lämnade kretsloppet och började återfärden till jorden.

Den anonyme herr X ombads av sin far att aldrig avslöja vad han hört, och han höll tyst i många år. Vidare berättade hans far, att ingen från NASA ville diskutera UFO, undantagsvis i någon korridor eller i ett hörn av cafeterian.

Han hade intrycket, att några medlemmar av NASA var rädda för att det kunde bli allmän panik, om dessa saker offentliggjordes.

Så långt APRO Bulletin. Så länge det inte finns någon mer konkret dokumentation får man ta sådana här uppgifter med en nypa salt. Likadant gäller också kritiken mot dessa och liknande uppgifter - försök att sovra bland materialet och bilda er en egen uppfattning. Huvudsaken är att ingenting förstås utan redovisas öppet.

Översättning: Roger Ersson

handlas, och på plats kommer en hel del "fenomen", som t.ex. lysgranater och fallskärmsbloss att demonstreras. Liksom tidigare, kommer flygplan att visa olika sorters ljusfenomen.

Minimiålder för kursdeltagare är 15 år, och genomgång av denna utbildning är ett krav för att vara verksam som fältforskare inom UFO-Sverige.

Utbildningen är koncentrerad och har därför varvats med andra aktiviteter, som t.ex. ren underhållning och samkväm.

För ändamålet hyr vi även denna gång Lersättersgården med 30 bäddar fördelade på fem rum, vid Lundbysjön, ca två mil norr om Köping.

Inkvarteringen börjar redan på fredagen den 18 maj från klockan 15, för dem som önskar använda denna dag som resdag. Själva utbildningen startar klockan 10.00 på lördagen och internatet avslutas klockan 13 på söndagen.

Förhandsanmälan

Kostnaden för mat och logi från fredag t.o.m. söndag är 85 kronor per deltagare. Egna lakan och handduk skall medtagas.

De som önskar genomgå utbildningen skall senast två veckor före kursen (det innebär den 4 maj) inbetala 85 kronor till Köpings UFO-förenings postgirokonto 74 51 90 - 9. Texta namn och adress tydligt på inbetalningskortet.

Efter denna förhandsanmälan utsänds kursprogram och vägbeskrivning. Ingenting hindrar, att tidigare utbildade fältforskare genomgår ny grundutbildning.

Anm.: Efter det att de 30 sängplatserna har gått åt finns visst golvutrymme för deltagare, som medför egen campingsäng eller luftmadrass. Detta meddelas er då ni erhåller kursprogrammet. Av administrativa skäl är deltagaravgiften 85 kronor för alla, oavsett om ni bor i egen husvagn eller ligger på golvutrymme, anländer fredag em. eller lördag morgon.

Parallell grundkurs i Norrland

Preliminärt kommer samtidigt en likadan grundutbildning att genomföras i Sollefteå av Föreningen för tvärvetenskap UFO-Ådalen, i samarbete med UFO-Sundsvall.

Avsikten är att utbilda nya fältforskare från Norrland, som drar sig för den långa resan ned till Köping. Programuppläggning och kostnader är desamma, men kursgård är inte bestämd vid detta nummers pressläggning.

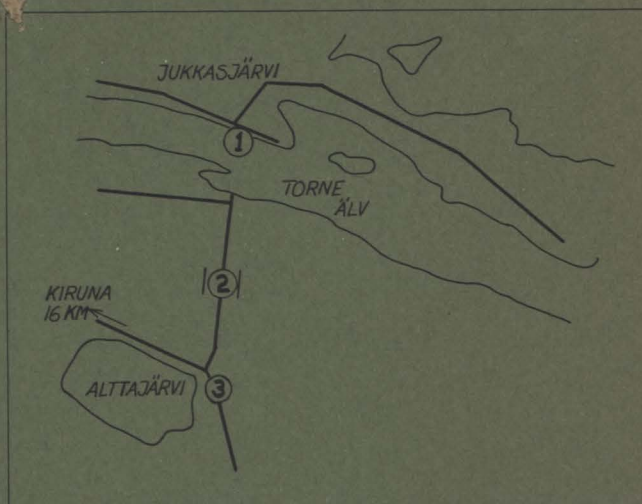
Intresserade av "Norrlandskursen" skall därför snarast skriftligen ta kontakt med FFT UFO-Ådalen, Box 44, 881 00 Sollefteå, eftersom förhandsanmälan gäller även för denna kurs. Bifoga svarsporto.

Telemeterskiva vid Jukkasjärvi?

Maria Torneus stod vid krysset när hon iakttog hur klotet sänkte sej ned i dalgången mot sjön Altajärvi.

1. Maria Torneus bostad.
2. Dalgången som syns på fotot.
3. Vilhelm Häggroths position. Färdriktningen var mot Kiruna.

Eldklot och liknande brukar vi kunna klara upp som "naturliga fenomen". Ibland förekommer dock mindre föremål, som uppträder intelligent, eller som i detta fall, befinner sig nere på marknivå - och som från annan plats setts landa där.

Sommartid skulle man möjligen kunnat få denna händelse till att vara en klotblix, men nu var det den 17 januari 1978 och minst 10 grader kallt.

I UFO-rapporter hittar man ibland dessa små objekt och de går under beteckningen "telemeterskivor". De kan vara skivformade, men oftast har de en klotform. Man antar att de är någon sorts undersökningsinstrument, som t.ex. tar upp bild och ljud, och att de fjärrmanövreras från något större bemannat UFO.

Vår distriktschef Gunnar Thorén har följt upp händelseförloppen. Vi börjar här genom att låta hemmansägare Vilhelm Häggroth berätta sin version:

- Jag färdades ensam i bilen utefter riksväg 98 från Svappavaara mot Kiruna och befann mig vid sjön Altajärvi. Farten var ungefär 90 km/h och klockan var ca 17.00.

- Plötsligt tändes ett skarpt rött ljus på vägens högra sida intill snöplogskanten. Det stod kvar tills jag hade passerat. Det är svårt att bedöma, men totalt såg jag det i ungefär en minut.

- Jag tyckte det var obehagligt och ville inte stanna eftersom jag var ensam.

- Föremålet stod på marken och var lika högt som snöplogskanten. Det var helt runt och således 6 till 8 decimeter i diameter, och lyste i skarpt mörkröd färg och hela tiden med fast sken.

- Ljusklotet stod således på vägbanan och jag slog om till halvljus samtidigt som jag fick sakta ned och väja för det starka ljuset. Jag skulle vilja påstå, att det tändes, eller hamnade på vägen, när jag var 200 meter från det. Sedan minskade avståndet tills jag kunde passera någon meter från föremålet.

Anm.: I rapporten framgår, att Häggroth två dagar senare, tillsammans med sin svåger, besökte platsen i fullt dagsljus för att kontrollera om några spår fanns där. Så var inte fallet, och ing. Thorén utförde 7 dagar efter händelsen mätningar på platsen, bl.a. med geigerräknare, men inget av intresse kunde registreras.

Klotet sågs landa

Maria Torneus befann sig utanför hemmet i Jukkasjärvi när hon observerade ett mörkrött klot dala rakt ned i sydlig riktning, uppskattningsvis mot den plats där det senare visade sig att Häggroth befann sig. Maria Torneus uppger klockslaget till ca 17.00, och hon berättar:

- Jag var på väg från boningshuset för att hämta in hunden, som stod bunden bredvid stora garaget. Fick då se ett rött ljusfenomen strax över horisonten. Det såg ut att vara lika stort som månen.

- Det rörde sig rakt nedåt och "föll" sakta i ungefär en minut. Klotet lyste i en fast mörkröd färg och var litet suddigt i konturerna. Jag uppfattade också ett lågt susande ljud.

- Jag gick in omedelbart efter händelsen och berättade vad jag sett. Hunden reagerade inte alls på fenomenet.